

מועצה מקומית אורנית

פרוטוקול ישיבת מועצה שלא מן המניין מס' 33

מיום שלישי, כ"ב בכסלו תשפ"א, 08.12.20

מועצה מקומית אורנית
ישיבת מועצה מס' 33
מיום שלישי, כ"ב בכסלו תשפ"א, 08.12.20

<u>משתתפים:</u>	
ראש המועצה	מר ניר ברטל
חברת מועצה	גב' צדוק תמר
חבר מועצה	מר אודי וילד
חברת מועצה	גב' אורנה רייטר
חבר מועצה	מר אלעד כהן
חבר מועצה	מר דורון טישלר
חבר מועצה	מר בועז בגריש
חבר מועצה (בזום, צופה בלבד)	מר דוד כץ
חברת מועצה	גב' אביבית אבורוס

<u>מוזמנים:</u>	
מבקרת המועצה	גב' חני בריקמן
יועמ"ש מועצה	גב' לינוי ג'ובאני
מנהלת משאבי אנוש	גב' קרן ענבר
נציג ההסתדרות הלאומית	מר עדי אביכזר

חסרים:

על סדר היום:

1. אישור הארכת הסכם שכירות מבנה מועצה מדרש נכסים.

מר ניר ברטל: ערב טוב. אנחנו מתחילים ישיבה מס' 32, ישיבה שלא מן המניין. יש לנו נושא אחד בסדר היום, שזה הארכת הסכם השכירות, או תוספת להסכם השכירות של המועצה במשרדי המועצה במרכז. לפני שניגש לעניין עצמו, דוד לא איתנו פיזית פה. הוא בזום. אלא אם כן למישהו,

מר בועז בגריש: הוא לא יכול להשתתף בישיבה.

מר ניר ברטל: אז זהו, אלא אם כן למישהו יש בעיה.

מר בועז בגריש: לא, זה חוקית אסור.

מר ניר ברטל: רגע, שנייה. אלא אם כן למישהו יש בעיה. אם יש הסכמה של כולם אפשר, ואם לא מסכימים אז -

מר אלעד כהן: גם עם הסכמה.

מר ניר ברטל: לא, אפשר, אבל לא משנה. אבל אני מבין שאתם לא מסכימים. אז רק בשביל הפרוטוקול, בואו רק נגיד מי מבחינתנו אין בעיה ומי מבחינתו יש בעיה, שלפחות זה יהיה רשום. מי מאשר או מסכים שדוד ישתתף בישיבה בזום מרחוק? אביבית, אודי, ניר,

מר בועז בגריש: חוקית אסור לו.

מר ניר ברטל: תמר אין לה בעיה. אורנה? לא מסכימה. אורנה לא מסכימה.

מר אלעד כהן: אני לצערי מבחינת המצב החוקי ביו"ש, ואתה יודע את זה יותר טוב

מכולנו, כי כבר היה לנו סיפור בישיבת מועצה שהיתה בחודש מרץ או אפריל, שנעשתה פנייה למשרד הפנים ולכן בין אם יש הסכמה ובין אם לאו, חוקית אי אפשר. צר לי לאדון דוד כץ. אני כמובן מתנצל שזו הסיטואציה, זה המצב.

מר ניר ברטל: אני חלוק עליך משפטית, אבל זה לא משנה לגופו של דבר. אז לצורך העניין, שלושתכם לא מסכימים.

מר בועז בגריש: לצורך העניין אנחנו פשוט מכבדים את החוק. אסור ולכן אנחנו לא מסכימים. זו לא שאלה שלנו. אם היינו יכולים היינו דנים בזה.

מר ניר ברטל: יש פה מחלוקת -

מר בועז בגריש: אין פה שום מחלוקת. אתה מעלה משהו שהוא לא רלוונטי לדיון. אתה לא יכול להגיד לנו תצביעו על משהו שהוא לא חוקי. השאלה היא לא רלוונטית. נכון, עדי?

מר ניר ברטל: בועז, תודה. אנחנו חלוקים משפטית גם על העניין הזה. אם תרצה, אפשר לעשות על זה דיון משפטי.

מר בועז בגריש: אין צורך.

מר אלעד כהן: משרד הפנים אמר את זה -

מר ניר ברטל: חבריה, שנייה. אני מנסה להכניס משפט. גם אם יש מחלוקות, אנחנו נשמע אחד את השני. אני עדיין סבור שאין עם זה בעיה משפטית. אני החלטתי, על בסיס הייעוץ המשפטי שקיבלנו בעניין הזה. אבל מכיוון שיש פה ארבעה שמתנגדים, אז דוד, אתה מוזמן להישאר

לצפות אבל לא תוכל להשתתף בישיבה וגם להצביע. תודה.

(1) אישור הארכת הסכם שכירות מבנה מועצה מדרש נכסים.

מר ניר ברטל: בעצם הנושא של הישיבה היום זה הארכת הסכם השכירות במועצה. אני אתאר רגע בגדול מה כתוב בהסכם וטיפה השתלשלות הדברים. כידוע בהתאם לפסק דין, הסכמה שקיבלה פסק דין, כל אחד איך שהוא ירצה, המועצה נדרשת לפנות את המשרדים שהיא נמצאת בהם 25, 30 שנה, לא יודע כמה, ב-31.1.2021. מכיוון שעדיין וגם לא יהיה בחודש וחצי כמעט הקרובים מבנה חלופי, פנינו לבעלים של המשרדים, לחברת מדרש נכסים, בהצעה לבוא ולהאריך את ההסכם. והתוצאה הסופית היא פה לפנינו. הסיבה שזה עולה לישיבת מועצה זה לא כי בשביל להאריך הסכם שכירות צריך החלטת מועצה, אלא כי זה משנה החלטת מועצה קודמת לגבי העברת המחלקות לכל מיני מקומות אחרים. אז בשביל לשנות את אותה החלטה אנחנו נדרשים לישיבה הזאת. זהו, זה הרקע. בסופו של דבר ההסכם הוא ל-10 שנים ועם אופציה, אפשרות למועצה בכל רגע להודיע שהיא מעוניינת לעזוב בעוד חצי שנה, בהודעה של חצי שנה מראש. לעזוב את המקום. זה לב ההסכם. חוץ מזה, התשלום הולך ועולה עם התקופה. זהו. יתר הדברים יותר טכניים, פינוי ותיקון הנזילות בגג. ועוד איזה סגירה שם שהוא הביע רצון לעשות אותה. והבענו את הרצון הזה בהסכם. זהו, זה בעצם הנושא להיום.

מר אלעד כהן: יש לי שאלה מקדימה. לפני הזימון ששלחת לישיבה הזו, אנחנו שלחנו לך דרישה לקיים ישיבה שלא מן המניין. זה היה למיטב זיכרוני ביום שישי, אם אני לא טועה.

מר ניר ברטל: כן.

מר אלעד כהן: מצאת לנכון לקבוע את הישיבה בנושא הזה, שאיך שלא תסתכל על זה, זה קשור גם לנושא שאנחנו ביקשנו לזמן את הישיבה שלא מן המניין. אז אני לכן אבקש שתסביר

לנו מדוע מצאת לנכון לזמן את הישיבה הזו ולהתעלם מהדרישה שלנו, שאני מזכיר לך שהיא קדמה בזמן.

מר ניר ברטל: לא התעלמתי. היא תתקיים, בהתאם לחוק שאנחנו מקפידים עליו. מעולה. כל מי שרוצה להגיד עוד משהו: בבקשה.

מר בועז בגריש: אני כבר הייתי חולה קורונה, לא מדביק. אהלן, זכינו לקיתונות של רותחין. על מה ולמה? כי היינו עצמאים בדעתנו? העזנו לחשוב אחרת מראש המועצה? כי היינו אחראיים וחשבנו בצניעות? דאגנו לשמור על כספי הציבור? העזנו לתת הצעות נגדיות שיראו בצבעים בוהקים את חוסר המקצועיות והיסודיות? ומנגד המגלומאניה, התוכנית הראונית והבזבזנית של ראש המועצה? בישיבת המועצה ב-20.10 ביקשת שנאשר לך לקחת הלוואה של 2.5 מיליון שקל, לטובת מבנה זמני. החלופות שהוצגו על ידך היו מוכוונות מטרה אחת, מעבר משרדים זמניים בתרבותא. בכל ארבעת החלופות שהצגת, לא היתה ולו חלופה אחת של שימוש במבנים קיימים ריקים של המועצה. בעיניך זו היתה תוכנית המאה. בעינינו זו היתה חובבנות במקרה הטוב, והמשך ישיר להתנהלות שלך לאורך כל הדרך. תמיד על יד, בערך, לא יסודי, לא מקיף ולא שלם. ויותר מהכל, חסר אחריות. כמובן ובאחריות לא אישרנו את ההלוואה. רק בדיעבד הסתבר לנו שבכלל אתה חתמת על הסכם קיצור תקופת השכירות של בעל הנכס מבלי שיש לך חלופה. אותו בעל נכס שעכשיו אתה מבקש מאיתנו לאשר לך הסכם חדש בעלות גבוהה יותר. חלם כבר אמרתי?

בישיבת המועצה ב-1.11 שאותה אנחנו יזמנו, הצגתי חלופה בשימוש במבנים קיימים בעלות של כ-600,000 ₪. לעומת ההצעה שלך, שהיתה מסתכמת בין 3 ל-3.5 מיליון ₪, ואני מזכיר, למבנה זמני, המבנה העיקרי שהוצג בחלופה שלנו היה מבנה בני עקיבא בגודל של 250 מטר. היה אמור להתפנות ביוזמה שלך, רעיון שאתה העלית בפני יו"ר ועד ההורים של בני עקיבא וקידמת בכל הכוח. ב-9.6, לאחר מספר מפגשים ולאחר דרישות וצרכי בני עקיבא הועברו למועצה, קיימת פגישה שאתה אותה ניהלת ובה הוחלט שבני עקיבא יועברו לחמישה קרוונים בין גוונים לשחקים. נקבעו והוסדרו הנושאים לביצוע. אחראים לכל סעיף. לויז למימוש ותאריך היעד שנקבע היה ה-20.8.2020.

בשלב הזה, כשאנחנו באנו עם התוכנית, ידענו שזה כבר מעשה עשוי. לצורך הכנת החלופה הסתובבתי בשטח, מדדתי, צילמתי, הכנתי מצגת. בישיבת המועצה ניהלת איתי דיון ער בנוגע למבנה בני עקיבא. לא די שלא אמרת ולו מילה אחת שזה לא אפשרי, אמרת שגם אתה חשבת על האופציה הזאת. אבל לא בדקת אותה לעומק. ציטוט שלך, מתייחס מעמוד 25 לפרוטוקול של ישיבה מס' 32, 'מר ניר ברטל: אבל למטה יש שם ארבעה חדרים, ששניים מהם אפילו כיתה, זה ברמה של 10, 12 מטר, אם אני זוכר נכון. זה חדרון קטן, אפילו לא משרד יותר מדי גדול, ועוד שתיים ברמה של כיתה ולמעלה שני אולמות'. וואו, איזו שליטה. 'אז אנחנו בדקנו. להכניס את כל האנשים שאתה מציע ועוד אלה שלא, שכרגע אין להם מקום, זה פשוט לא נכנס לשם. וגם אם רוצים לעשות את השיפוץ הזה, אז זו רמת שיפוץ שבאמת צריך כבר להפוך את כל המקום לגמרי וזה שוב בגלל שלא חשבנו שזה נכון. מצטט אותך, 'אז לא בדקנו. ירדנו לרזולוציה של לקבל הצעות מחיר, אבל זה פחות או יותר כמו שיש פה'. במאמר מוסגר, הכוונה לתרבותא.

למחרת, ב-2.11.2020 בשעה 19:07 שלחת לי מייל. איזה יופי. 'היי, בועז, למרות שהחלופה שהצענו לא זכתה לרוב אתמול בישיבה, אני רוצה להודות לך על ההצגה וגיבוש חלופה נוספת, ובעיקר על האופן בו היא נדונה בצורה עניינית. רק למען הסר ספק, כפי שציינתי אתמול, אני עדיין סבור שיש בה לא מעט קשיים ובעיני היא לא המיטבית. אולם דעת הרוב בחרה בה, וכמובן שאני והמועצה מקבלים זאת ונפעל בהתאם. מקווה שגם הישיבות הבאות יתקיימו באופן ענייני כזה או לפחות. ובכל זאת, משהו נוסף. רק חבל שלא הצגתם את החלופה הנדונה בעוד מועד לפני כחודשיים. ערב טוב, ניר ברטל'.

שפשפתי את עיני בתדהמה. וואלה? תגובה מדהימה. לא ידעתי שכותב לי ד"ר ג'קיל ומיסטר הייד מחכה לי בפינה. הדבר הבא שעשית, סלח לי אם אני טועה בסדר הכרונולוגי, היה להוציא, אחד, מכתב דרישה לפינוי בני עקיבא ליו"ר ועד ההורים. שתיים, מכתב למפעל הפיס בזו הלשון, עדי, תקשיבי לניסוח. 'הריני להודיעך', הוא כתב את זה לגברת במפעל הפיס, 'כי בהחלטת מליאת המועצה מתאריך 1.11.2020 הוחלט כי פעילות המועצה תעבור למבנה אשר הוקם בשיתוף מפעל הפיס, מבנה סביב בני עקיבא. לכן אבקש את הסכמתכם להעביר לשם את פעילות המועצה למספר שנים, עד להקמת מבנה מועצה קבוע'. המכתב מדבר בעד עצמו.

רועי חתום עליו.

מר ניר ברטל:

רועי, כן, זה בסדר. אתה תמיד אומר שזה הוא עשה ולא אתה. זה

מר בועז בגריש:

בסדר. זה המנכ"ל.

אתה לא ידעת שהוא הוציא מכתב?

מר אלעד כהן:

אלעד, אלעד. בבקשה.

מר בועז בגריש:

אני רואה שיש לך יכולת -

מר ניר ברטל:

אני מבקש שאף אחד לא יפריע לי, תודה.

מר בועז בגריש:

לא, כי אתה אמרת 'אתה שלחת מכתב'.

מר ניר ברטל:

לא אתה. מנכ"ל המועצה שלח בשמך. אני מתקן, עדי. נא לרשום

מר בועז בגריש:

בפרוטוקול. ב-4.11, ואת זה אתה הוצאת, ב-4.11 הוצאת הודעה בווטסאפ, אולי גם בפייסבוק, אתה אלוף שם, לי אין פייסבוק, 'להורי וחניכי בני עקיבא', אני מצטט, תקשיבי, עדי. 'לחניכות, חניכי והורי בני עקיבא. אני מניח שאתם שואלים את עצמכם בימים האחרונים מה רוצים מהסניף שלנו? האמת, אני שואל את עצמי בדיוק אותה שאלה. שלושה חברי מועצה גיבשו חלופה נוספת, ביקשו ישיבת מועצה מיוחדת על מנת להציג להעלות אותה, אשר במסגרתה תסתיים הפעילות של התנועה בסניף ומשרדי המועצה יעברו לשם. יחד עם זאת, הם לא הציגו ולא הסבירו לאן, מתי יהיה מקום אחר לסניף ומאיזה כסף ייעשה המעבר'. אני מזכיר שאתה יזמת את המעבר, ידעת לאן, ידעת תקציב, ידעת צרכים. אבל מה הבעיה לכתוב? כותבים. בוא נראה לאן זה הוביל. קלגסיך מיד יצאו

במסע מתוזמר ופרסמו הודעות שמזכירות את הלהטת הרוחות בקוליסאום. המסר היה זהה. ציינו במפורש את השמות של תמר צדוק ושלי. ואמרו להפעיל עלינו לחץ, כמי שאחראים לסגירת הפעילות של בני עקיבא. זה היה המסר בכל ההודעות של הקלגסים שלך. אדוני ראש המועצה, עשית מעשה טראמפ. הסטת את הנושא מדיון על מבנה זמני למשרדי המועצה, לדיון על סגירת פעילות בני עקיבא. שומו שמים. הבליץ של ההודעות, אני מבקש לא להפריע לי, הבליץ של ההודעות המודאגות ומקשות הסבר היה עצום. אתה יכול לזקוף את זה לזכותך. הצלחת לשסות בנו את הציבור. לחוסר מזלך, זה החזיק בציבור יומיים שלושה. אנשים מכירים את תמר ואותי, וברור להם שאנחנו לא רק שלא נפגע בבני עקיבא, אנחנו לא נפגע באף תכונה או פעילות נוער ביישוב ובאף מקום אחר. נכון, תמר? תגידי את זה בקול.

בהחלט.

גב' צדוק תמר:

מר בועז בגריש: בהחלט. הפרסום היה ב-4.11 ונמשך עד לתחילת השבוע. האמת, וואלה לא היה נעים. ביום שלישי לאחר אותו סוף שבוע, תקשיבי, 10.11, מתקשרת אלי בצהריים יפית, מנהלת הלשכה, ואומרת לי שראש המועצה רוצה לדבר איתי. מכירה איפה שאני עובד. אני לא רוצה להזכיר את שם החברה, באמצע היום עובדים. הסברתי לה שבאמצע יום העבודה אני לא יכול לדבר ואתקשר בערב. ב-30:18, כמו שהיא שלחה לי זימון ליומן, התקשרתי אליך. אני לא אפרט את כל השיחה. אבל אמרת שאתה מעוניין לדבר על משרדי המועצה, ואתה רוצה שנחשוב על פיתרון. בשלב הזה אמרתי לך שאני נבחר ציבור. החלטתי שאני משרת את הציבור ובעצם ההחלטה הזו שמתי את עצמי חשוף לביקורת, לטוב ולרע.

אבל, ופה האבל הגדול. הבן שלי ב 15 מדריך בבני עקיבא. השיימינג שהוא חווה בגללך בכל אותו סוף שבוע היה בלתי נסלח והוא בלתי נסלח בעיני גם להבא. שיהיה לך ברור. אמרתי לך שאני מדבר איתך ויש לי דמעות בעיניים, גם עכשיו יש לי דמעות בעיניים. כולם באים אליו, שואלים אותו למה אבא שלו רוצה לסגור את בני עקיבא. הבן שלי מדריך בתנועה. גם לתמר יש ילדים בתנועה. גם הבת שלה, שנמצאת במכינה קדם צבאית, מלח הארץ, מקבלת טלפונים בזכותך.

הבאתי חלופה שעבדתי עליה לא מעט. אבל גם לא הרבה. ובסוף הפכת לי אותה על הראש. שאפו. אמרתי לך, מעכשיו, אתה שזה למעשה תפקידך להביא את התוכניות כראש המועצה, למרות שאתה לא רגיל לעבוד כל כך קשה, הנה, גם עכשיו אמרת לנו 'זה לא אני, זה הוא'. זה בדרך כלל מה שאתה עושה. זה הוא, זה היא.

מר ניר ברטל: רק דייקתי את הטעות שעשית.

מר בועז בגריש: אני לא בטוח שירדת כמוני למדוד שטחים במבנים ברגליים. לך יש מטה מנכ"ל. זה מה שאמרתי לך בישיבה ההיא. יש לך מהנדסת. אתה תביא את ההצעות ואנחנו נצביע אם הן ראויות או לא. אתה התבלבלת, אתה ביקשת שאנחנו נביא את החלופות. אתה צריך להביא את החלופות, לא אנחנו אמורים לעשות את העבודה הזאת. ולמרות זאת, עדי, למחרת מתקשר אלי אודי וילד, חבר טוב הרבה לפני המועצה, וסגן ראש המועצה. ומבקש להיפגש איתי על מנת להגיע לפיתרון. אמרתי לו 'אודי, מה שאמרתי לראש המועצה', שאלתי אותו, היתה לכם ישיבת הנהלה בערב. לא קיבלתם דיווח על השיחה הזאת? אבל חזרתי על הדברים, אמרתי אותם. עדי, אני לא טיפוס שעומד במילה שלו. ומכיוון שזה מתומלל אני אבהיר, כי אחר כך קוראים את זה בלי הציניות. אז זה בציניות. ב-16.11 אודי וילד מתקשר אלי ומבקש להיפגש על מנת להגיע לפיתרון בהסכמה. הסכמתי. כבר אמרתי, אני חלש. הפגישה היתה אצלי בבית ב-17.11 בשעה שבע ושלושים. אמרתי לאודי שאיבדתי את האימון בראש המועצה ואודי אמר שזה ברור לו, ולכן הוא ביקש ממך לזוז ולנהל את המשא ומתן איתנו. אגב, אותו משא ומתן שאותו הכחשת שהתקיים בפני לפחות מספר אנשים, כולל בחוגי הבית שעשית בתקופה האחרונה.

בפגישה אודי הציג בפני הצעות לשיפוץ שני הגנים לרווחה ולחינוך, גן סביון וגן רקפת, בעלות של כ-390,000 ₪. השכרת מבנים יבילים בעלות של כ-55,000 ₪ לחודש, או רכישה בעלות של 1.2 מיליון. אמרתי לו 'אודי, אמרתי שאני לא אעבוד. אבל תביא לי, אני אבדוק את הדברים'. ביקשתי לקבל את כתב הכמויות ריק, לא יכלו להביא לי. הביאו לי את כתב הכמויות עם הצעת המחיר כתובה כתב יד של הקבלן שנתן את ההצעה, שאין לי מושג מי הוא. ישבתי עם מדבקות, מקרמה. סעיף סעיף. סרקתי

ושלחתי את זה לקבלן כדי שייתן לי הצעת מחיר. כשדיברנו על התוכנית המגלומאנית אצלי בבית, עדיין באותה שיחה עם אודי, מה שאתה הצגת, אדוני ראש המועצה, בישיבת המועצה ב-1.11, שים לב: מחלקת הרווחה עוברת לגן רקפת. המועצה שיושבת היום על שטח של 550 מטר, כ-550 מטר, בתוכנית שהצגת בתרבותא 750 מטר עם פחות מחלקה.

מר ניר ברטל: לא מדויק.

מר בועז בגריש: לא מדויק. אני אומר את מה שהיה, הכל נמצא במצגת של מה שהצגת אז. אני מאוד מדויק. שטח של פי 1.5 על פחות עובדים. היו שם עוד כמה דברים שהיו תמוהים בעיני. תכננת לעצמך לשכה עם שירותים צמודים. למה? לא ראוי לך להשתמש בשירותים עם העובדים הפשוטים של המועצה? למנהלת משאבי אנוש תכננת משרד של 30 מטר. עובדת שנה בחברה. עוד לא פגשתי אותה. היא התקשרה אלי רק בשבוע שעבר. תיכף אני אספר לך מה היא אמרה לי. אתה אישרת, אתה הבאת את זה לפה. אתה ראש המועצה, שוב. זה אולי המנכ"ל, זה אולי המהנדסת, אולי המנכ"ל שהתפטר.

מר ניר ברטל: לא, בועז, אני לא רוצה שתיפול בלשונך.

מר בועז בגריש: אז תן לי בבקשה לסיים ואל תפריע לי. למנהלת משאבי אנוש תכננת משרד של 30 מטר. איזה בדיוק צרכים בדקת שם? אני יושב, מזכיר שאני יושב עם אודי אצלי בבית, ואני אומר לו 'אודי, תסתכל. כל הסלון והפינת אוכל שלי לא 28 מטר. מה יש לתכנן משרד של 30 מטר?' איפה החסכנות? איפה ללכת למשרדים זמניים? וזה מה שאתם הצגתם. ואנחנו אלה שהם לא בסדר. אבל זה לא הסתיים. ואני שואל מה חשבת כשתכננת או כשאישרת, כי אתה לא בדיוק תכננת את המשרדים האלה והבאת אותם לפה, על חשבון כספי הציבור? ועכשיו שים לב להפתעה. אני יודע שעכשיו אתה נדרך. אודי אומר לי 'לא מדובר על משרדים זמניים. מדובר על משרדי קבע'. ואני משתאה. מה? אבל היה רשום. אמרתי לך, אודי, היה רשום במצגת

זמניים. אודי מוסיף 'רשמו בטעות זמני, אני לא יודע למה'. בעודי משתאה, אודי אומר לי שגם התוכניות שהוצגו הן לא היו רלוונטיות. הן מלפני ארבעה חודשים. עדי, את עורכת דין. מבקשים מאיתנו להצביע על הלוואה של 2.5 מיליון שקל, כשבאים רשום 'זמני', אומרים לנו 'היה כתוב קבוע בטעות'. מציגים שם משרדים של 750 מטר, אומרים התוכניות לא רלוונטיות. מה אתה מנסה לעשות לנו? להוליך אותנו שולל? להעמיד אותנו חשופים לפלילים? אני אסיים.

מר ניר ברטל: אין בעיה, אני רוצה לתת לך לסיים.

מר בועז בגריש: אני אסיים.

מר ניר ברטל: בבקשה. ... לסיים, ... תחליט ממי אתה לוקח את הזמן.

מר בועז בגריש: ואני משפשף את העיניים. אם צריך, דורון ייתן לי קצת זמן.

מר אלעד כהן: ... נקבל כרגע החלטה שכל אחד מהם, נעשה הצבעה, ... שידבר 15 דקות.

מר בועז בגריש: ואני מוסיף. ואודי מוסיף. 'רשמו בטעות זמני. אני לא יודע למה'. ואומר שהתוכניות ישנות, מלפני ארבעה חודשים. ואני משפשף את העיניים כי אני מכיר את אודי. אודי, אני מכיר אותך הרבה שנים לפני הפקקטע מועצה הזאת. ואני שואל אותך, אדוני ראש המועצה. האם ביקשת מאיתנו לאשר לך הלוואה של 2.5 מיליון שקל למשרדים זמניים, שאינם זמניים? ותוכניות שאינן רלוונטיות? זה ניסיון הטעייה במקרה הטוב. למי להאמין? לד"ר ג'קיל או למיסטר הייד? אמרתי לו שאני בשוק. וכדי להגיע לפיתרון בהסכמה אני דורש לקבל התחייבות שתרבותא יורדת מהפרק. היה לו קשה. אבל בסוף זה יצא לו. ואודי הוסיף 'אתם רוב'. אם לא תסכימו זה לא יקרה'. אתם בשוק? אני הייתי בשוק יותר גדול. למרות ההבטחה שלי לא לעבוד יותר,

איך אומר גדעון רייכל, שוב יצאתי לבדוק. הפעם יום שישי, 20.11. ירד גשם, טפטף לי על הראש. הסתובבתי עם הקבלן. מפתחות למבנים הזמניים לא היו שם. אודי יודע שהסתובבתי באותו יום, גם דיברתי איתו. ראינו את הגנים מבחוץ. הקבלן אומר לי 'אני חייב להיות זהיר, כדי לתת הצעת מחיר. אני לא נכנס פנימה שלא יהיה לי אחרי זה משהו שכתבתי ואני לא אוכל להתחייב. אז אני לוקח איזשהו מקדם של ביטחון'.

ב-24.11 נפגשנו אלעד ואני עם אודי, הפעם אצל אודי בבית. בשעה תשע בערב, שמונה וחצי בערב. פרסתי בפניו את ההצעות שאנחנו הבאנו. שזו, אני מזכיר, אמורה להיות פרופר עבודת המועצה. ההצעה של המועצה לשיפוץ גנים רווחה וחינוך, כ-390,000 ₪, הקבלן שאני הבאתי, עם מקדם ביטחון נתן 330,000 ₪. 60,000 שקל פחות. זה לא התפקיד שלי, אני שוב מזכיר. אבל עשיתי את זה. אני יודע מה שאתם לא מסוגלים, אני אעשה. אבל עד גבול מסוים. הבאתי הצעה למבנים יבילים, בעלויות של 59,000 שקל לשלושה חדרים, 74,000 שקל ארבעה חדרים. משרדים ברמה גבוהה. לאודי יש את כל הצעות המחיר. אני מאמין שאתה גם ראית אותן. יש פה תמונות. אלעד, אתה יכול להעביר אותם בין חברי המועצה, שהם יכולים לראות באיזו רמה.

מר אלעד כהן: ... ארצה להראות לעובדי המועצה שלהם אמרו שאנחנו שולחים אותם לקרוונים -

מר בועז בגריש: דולף, דולף. רגע. כשאודי ראה את זה, אלעד, אתה יודע מה הוא אמר לנו? אתה זוכר?

מר אלעד כהן: 'אחלה הצעה'.

מר בועז בגריש: לא, הוא אמר 'וואו, באמת ראוי. משרדים ברמה'. אמרתי לו 'הנה החומר. לכו לעבוד, אנשים יקרים. קיבלתם מאיתנו את הצעות המחיר, קיבלתם את התמחור'. יותר מזה, אמרתי 'אודי, לדעתי אם יש מבנים ב-59,000, 74,000 שקל, תעשה שתי מחלקות 150,000 שקל,

חבל על ה-330,000 שקל שיפוץ. אומר לי אודי, המנכ"ל המתפטר אמר שהוא יכול להשכיר את המבנים האלה. 1.5 שקל ב-10 שנים. וואוו, כמה אינפורמציה שלא היתה לנו. הפתעות לא מפסיקות לבוא. אודי פונה, אומר לי 'תשמע, אנחנו לא משיגים את בעל החברה. אם תוכל לקשר בינינו'. אני פונה אליו, הוא עונה לי בשיחת טלפון ראשונה. אמרתי לו 'שרון, בחייאת, תענה להם. לא יפה, מועצת אורנית'. יומיים אחרי זה אני מקבל מאודי הודעה. 'בועז, תראה איזה הצעת מחיר קיבלנו מהם'. 500 מטר, 2 מיליון שקל, 4,000 שקל למטר. אני תופס את הראש, אני אומר, הראש, נפלה לי הלסת. לא יכולתי להחזיק את שניהם ביחד. אני אומר 'מה קורה פה?' כל הצעה שאני מביא הופכים לי אותה על הראש. כל מה שאני מביא, מחרבשים ובאים ואומרים פריש מיש. אני מתקשר באותו רגע לשרון. ואומר לו 'תגיד לי, השתגעת?' לרכבת, הנה הקב"ט של הרכבת, השכרתם מבנים כמו שאתם תראו פה בתמונות, ברמה גבוהה, 2,185 שקל למטר. איך הגעת ל-4,000 שקל, לכל הרוחות? אומר לי 'מה אתה רוצה ממני? הם ביקשו מבנה אחד של 500 מטר. פה חשדתי. אני בשלב הזה אמרתי נגמר הסיפור. אני לא מנהל יותר לא משא ומתן ולא מביא הצעות מחיר ששופכים לי אותן על הראש, ולא לוקחים אותם ברצינות. וכל מה שאנחנו מביאים הולך ומתהפך על הראש שלנו. אז אני לא מביא יותר הצעות מחיר. למרות שאם תרצו, אמרתי לכם, אני חלש. לפעמים אני נגרר. אז תנסו אותי עוד קצת זמן, כשאני ארגע.

בסופו של דבר, אנחנו איבדנו את האימון בראש המועצה. למה? אני אתן דוגמה. ב-20.11 היתה ישיבת ועדת תכנון. בישיבת ועדת התכנון עולה לסדר היום אחד הנושאים שעולה שם לאישור, מרכז מסחרי בשכונה איפה שאני גר, לא רחוק ממני. מקום שהיה מגרש משחקים לילדים, כדורגל. 30 שנה. ואז אנחנו מגיעים לשם, ואני שואל את ראש המועצה, יש לי את הציטוטים פה מהפרוטוקול, אם צריך. ואני שואל מתי אדוני ראש המועצה ידעת מהדבר הזה? אומר לי ראש המועצה לא זוכר. מתישהו הם הגישו באוגוסט, אני לא בדיוק זוכר. אוקיי. שלוש פעמים, הפרוטוקול לפני, שלוש פעמים אני חוזר 'תגיד לי ידעת, מתי ידעת?' בצורה כזאת או אחרת. אני לא מצטט בדיוק את הדברים. אבל הפרוטוקול נמצא בעיניו. וראש המועצה בסופו של דבר אומר, ואת זה אני אצטט: 'אני את התאריכים', היתה שם אחת מעובדות המועצה שנקטה שם באיזשהו תאריך שהם הגישו את הבקשה, וראש המועצה אומר: 'אני את התאריכים האלה לא הכרתי. כל פעם שמוגש תיק מידע

במועצה אני לא מעודכן. וגם לא הייתי מעודכן במקרה הזה. ככל שאני זוכר, סדר גודל של חודשיים עודכנתי על הרכישה. דרך אגב, זה לא דבר חריג, בלה בלה בלה. ומה קורה אחרי הישיבה, עדי? אנחנו מגלים, בגלל ששאלו את ראש המועצה מה קורה לגבי הארנונה על המגרש, אומר ראש המועצה: 'חתמתי עם היזם על הסכם שאני לא מחייב אותו על ארנונה, בתנאי שהוא לא יגדר את המגרש'.

מר ניר ברטל: בועז, בוא תתכנס -

מר בועז בגריש: אני מתכנס. אני מיד מסיים.

מר ניר ברטל: לא, אתה לא מתכנס. אתה לוקח -

מר בועז בגריש: אני מיד מסיים. אתה שואל למה -

מר ניר ברטל: אתה פשוט לוקח גם לאלעד את הזמן.

מר בועז בגריש: אני לא לוקח לאלעד שום דבר.

מר אלעד כהן: אני לא העברתי לו את הזמן שלי.

מר ניר ברטל: תודה, בועז. כי אלעד לא מסכים שאתה -

מר בועז בגריש: אני מיד מסיים. אני יודע שקשה לך לשמוע את הדברים שלי, אבל זו

האמת. אתה שפכת לי על הראש מספיק בכל התקופה הזאת. אני אסיים את מה שאני רוצה להגיד.

רק בוא תתמקד -

מר ניר ברטל:

ואז מה מסתבר לנו? שראש המועצה חתם ב-20.7 על הסכם עם היוזם.

מר בועז בגריש:

שהוא לא גובה ממנו ארנונה. אבל בישיבה הוא אומר אני לא זוכר מתי.

בועז, אני מבין שאתה נרגש.

מר ניר ברטל:

אני נרגש כשאתה משקר.

מר בועז בגריש:

בסדר, אנחנו לא בבמה פתוחה.

מר ניר ברטל:

אני מבין ואלה הדברים שלי. ובסוף אתה מבקש מאיתנו לבוא לאשר

מר בועז בגריש:

לד,

בועז, שנייה רגע.

מר ניר ברטל:

אני רוצה לסכם במשפט אחד. באמת, בנימה טובה. זהו, משפט

מר בועז בגריש:

אחרון. למרות כל מה שאמרתי, עדי, אני מברך על ההסכם שהגיע ראש המועצה, כדי לתת שקט

לאנשים ולא לחרבן לאנשים על הראש ביישוב הזה. שיסית את כולם, די. בואו נרגיע. בואו נרגיע.

תודה, בועז.

מר ניר ברטל:

בבקשה.

מר בועז בגריש:

א', בועז, אין ספק שניכר שהדברים מרים ודברים נוקבים. ניכר שהם

מר אלעד כהן:

נאמרים מה שנאמר מדם לבך. אני רק אסתכל מה השעה. אוקיי. קצת לחדד כמה דברים. כפי שכולם זוכרים, ב-1.11 התקבלה החלטת מועצה מאוד ברורה שמעבירים את מבנה המועצה, בין היתר, יש שם כמה סעיפים, למבנה בני עקיבא. אנחנו שומעים שראש המועצה חושב שאי אפשר ליישם את ההחלטה הזאת מהתקשורת, מהפייסבוק. עכשיו, כשראש המועצה מגלה שהוא לא יכול ליישם את ההחלטה הזו לדבריו, גם אני חולק על דעתך, הוא לא טורח לזמן ישיבה מסודרת, שנדון, שנשמע, שנראה, שנקבל אולי תוכנית אחרת. הוא משאיר את זה ככה. זאת אומרת ב-1.11, אל תפריע לי, ב-1.11 מתקבלת החלטה מאוד מברורה. מישהו חושב שהוא לא יכול ליישם אותה והוא לא עושה כלום. לא רק שהוא לא עושה כלום. הוא יודע שב-1.2 אין לו לאן ללכת. והוא לא עושה כלום. הוא יודע, כי דיבורים על עיצומי עובדים, ניר, היו הרבה לפני המועד שאתה דיברת. היה את זה כבר באוויר. אבל אתה לא עושה כלום. לא רק שאתה לא עושה כלום, אתה טורח לומר לעובדים שאנחנו רוצים לשלוח אותם, וזה מתועד, ניר, לקרוונים דולפים.

אז אני אקדים את המאוחר ואראה לעובדים הנכבדים, אני מניח שחברי המועצה כבר מכירים את זה. בואו תראו בבקשה, כולל יו"ר האגף המקצועי, בואו תראו בבקשה מהם הקרוונים הדולפים שאנחנו מדברים עליהם. בבקשה.

מר ניר ברטל: אבל זה לא מה שהתכוונתי. אתה מראה דברים לא נכונים.

מר אלעד כהן: בבקשה, אדוני. תפסיק להטעות את הציבור. קרוונים דולפים. ככה נראה, כמובן זו רק דוגמה. ככה נראה המתחם שאנחנו דיברנו עליו. בבקשה, אדוני. התמונות האלה נמסרו לאודי וילד ביד. אודי תאשר לי שנמסרו לך התמונות.

מר בועז בגריש: לא צריך.

מר אלעד כהן: אבל למרות זאת, בפרסומים שלאחר מכן, אתה טרחת להגיד לכולם שאנחנו רוצים לשלוח את עובדי המועצה לקרוונים דולפים.

מר ניר ברטל: זאת היתה ההצעה.

מר אלעד כהן: קרוונים דולפים.

מר בועז בגריש: שבועז הציע בישיבה.

מר אלעד כהן: איך אתה מעז להשתמש בעובדים האלה כמשהו, ככלי לעשות מניפולציה זולה, ניר. בוא נתקדם. עכשיו נניח לרגע שגילית שאתה לא יכול ליישם את ההחלטה הזאת.

מר ניר ברטל: אלעד, רק אתה מדבר מתישהו על הסכם השכירות? כי זה נושא הישיבה. אנחנו לא בבמה פתוחה לדבר על כל מה שעל לבך.

מר אלעד כהן: אני אדבר את הזמן שלי. מאחר ואתה מצאת לנכון,

מר ניר ברטל: אלעד, שנייה, רגע. אבל אנחנו לא בבמה פתוחה, כל אחד ידבר על לבו, ומה הוא עשה ומה חשב,

מר אלעד כהן: עם כל הכבוד, זו התשובה.

מר ניר ברטל: רגע, שנייה. אני רוצה שתדבר את מלוא הזמן, ואם זה לעניין אפילו,

מר אלעד כהן: אני קובע אם זה לעניין, לא אתה.

דווקא לא.

מר ניר ברטל:

הוא בסוף יסביר את הלינקגי.

מר בועז בגריש:

אחרי שמצאת לנכון לפצל בין הישיבות, מעניין למה גם. אני מבקש

מר אלעד כהן:

להתקדם.

אז אני אשמח. זה בדיוק מה שאני מבקש. אז תתקדם לעניין. אנחנו

מר ניר ברטל:

לא בבמה פתוחה.

אני, עם כל הכבוד, ההנמקות שלי זה הנמקות שלי. זו הצבעה שלי

מר אלעד כהן:

ולדעה שלי, גם אם הם לא לרוחך מסיבה כזו או אחרת.

זה לא עניין של רוח. יש נושא לדיון,

מר ניר ברטל:

אז תן לי בבקשה. הכל קשור. כל מה שקשור למבנה המועצה זה דיון

מר אלעד כהן:

אחד. אם היית טורח לזמן ישיבה שלא מן המניין כפי שביקשנו, אז היום שתי הישיבות, שני הנושאים היו נשמעים. לא במקרה בחרת לא לעשות את זה, אז בדלת האחורית תשמע את מה שהיית אמור לשמוע בדלת הקדמית. אני מבקש להתקדם. אז אתה לא עושה שום דבר, ולא רק שאתה לא עושה שום דבר, אתה מתחיל לשסות את העובדים ואת התושבים כנגדנו. וכשהתברר לנו שלא רק שאתה לא מקדם את ההחלטה של המועצה שהיא מחייבת אותך, כל עוד היא לא שונתה, אתה גם לא עושה כלום ובאמצע פורץ איזה סכסוך מתוזמר כזה. אז עשינו מה שחברי מועצה אחראיים צריכים לעשות. זה לשלוח לך זימון לקיים ישיבה שלא מן המניין, כדי לדון בדיוק במצב אליו נקלענו.

עכשיו לעניין התוכנית לעבור לתרבותא. אני לא אתיחס אליה, כי בישיבה מיום 1.11.2020 התייחסתי באריכות לכשלים. מי שרוצה שייכנס והוא כמובן יכול לראות את הדברים. לעניין

החלופה של בני עקיבא. עכשיו חברים. מי שבאמת רצה לקבל את האישור של מפעל הפיס להצעה לעבור לשם, לא היה שולח את המכתב האנמי שאתה שלחת. מי שבאמת רצה שיקבלו את ההצעה הזאת היה טורח לפנות,

מר בועז בגריש: לא הוא, המנכ"ל.

מר אלעד כהן: המנכ"ל כן, ממש. לא בידיעתו כמובן.

מר בועז בגריש: טוב, זה אנחנו לא יודעים.

מר אלעד כהן: בסדר. היה טורח לבוא למפעל הפיס ולהגיד 'חברים, נקלענו

לסיטואציה מסוימת. בסיטואציה המסוימת בני עקיבא רוצים לעבור למבנים של המועצה, בסיטואציה שנוצרה יש להם מבנה אחר. אנחנו עושים מעין ברטר זמני בין המבנים. אנא מכס, תנו לי את האישור'. אבל מאחר ולא רצית את זה, אז גם לא עשית את זה. אז אני גם אגיד, אני מניח שאתה מודע לכך, שגם לתרבותא מפעל הפיס העביר מיליון שקל, וכדי לעבור לתרבותא היית צריך כמובן לפנות אליהם לקבל את ההסכמה. אני לא יודע אם עשית ואם פנית. אם פנית, נשמח לראות את הפנייה ואת התשובה. ואם לא פנית, זה מאוד מוזר, איך פה אתה עושה ופה אתה לא עושה.

עכשיו לעניין החלופה שבועז דיבר עליה. תראו, אחרי שהתברר שיש אולי ספק, בעיה עם החלופה של בני עקיבא, כי מבחינתי היא עדיין על השולחן אם רוצים, התכנסנו לנסות למצוא פיתרון בעקבות הפנייה של אודי. וקיבלנו, כפי שבועז אמר, קיבלנו הצעות מחיר לעלויות של מבנים יבילים. ביררנו מה העלויות של התשתיות. אין עלויות, אני כבר אומר לך. וישבנו, אני והחברים שלי, ופשוט מיפינו את חדרי המועצה הנוכחיים. אני רוצה להזכיר לכולם, אנחנו מדברים פה על פיתרון זמני, שלא אמור לשדרג, לכל היותר אמור ליצור איזשהו סטטוס קוו, עד שנעבור בעזרת השם מתישהו למבנה הקבע. הלכנו וספרנו חדרים. במחלקה הזו צריך X חדרים, בהנדסה Y וכו'. תרגמנו את זה למספר מבנים יבילים, לאור מספר החדרים שנמצאים. הוספנו לזה כמובן ביטחון, הוספנו כמובן שירותים, הוספנו

כמובן ממ"ד, והגענו בסביבות משהו כמו 600,000 ש"ח. ואז גילינו לתדהמתנו שללכת לגן רקפת ולסביון זה פשוט עולה יותר יקר. כי אתה יכול להכניס את כל הסיפור הזה, עם שתי המחלקות האלו, בשני מבנים יבילים חדשים. ואז הצגנו את זה לאודי ומה היה כמובן בועז אמר. כמה דגשים על העניין של המבנים שאנחנו מדברים עליהם. מדובר במבנים יבילים תעשייתיים חדשים, שמוסדות וגופים מאוד מכובדים יושבים שם. אנחנו, במסגרת התוכנית שלנו, שימרנו מצב קיים. למה אני אומר את זה? כי אני מגלה מאיזה מכתב שראש המועצה הפיץ לציבור שאנחנו אמרנו שהעובדים יעבדו כמו טלרים בבנק. טלרים בבנק זה מינוח שאתה השתמשת בו. לא דובים ולא יער. לא רוצה להשתמש במילים יותר בוטות. על הקטע של הקרוון,

מר בועז בגריש: אלעד, זה מי שהדפיס את המכתב כתב.

מר אלעד כהן: אה, זה מי שהדפיס את המכתב. אבל מאחר וכפי שאמרת, בועז, מהרגע הראשון ראש המועצה היה מונחה לתרבותא, ולכן כל תוכנית שהיית מביא, גם אם אנחנו היינו מממנים אותה בכיסה, היית מוצא סיבות למה היא לא מעשית. עכשיו, לקראת הישיבה, כשדיברנו על מבנה עקיבא, עוד טרחנו,

מר ניר ברטל: אמרנו שאתה מתקדם לעניין.

מר אלעד כהן: אני מוצא את הקשר, אתה לא, צר לי.

מר ניר ברטל: אף אחד לא.

מר בועז בגריש: אני ממש מרותק. אלעד, תמשיך בבקשה.

מר אלעד כהן: אנחנו טרחנו והכנו מצגת. מצגת שלמה על הנושא הזה. כשהבנו שזה

ממש לא משנה מה נביא, אז בתוכנית הזאת, יסלחו לי חברי, לא הכנו מצגת. יסלחו לי חברי, לא באנו עם סקיצות. זה התפקיד שלך ולא התפקיד שלנו.

עכשיו, רצית להגיע לעניין הארכת הסכם השכירות, אז בוא נדבר על זה. כפי שבועז אמר, ואני עוד אחדד, הארכת הסכם השכירות, ניר, בניגוד לכל מה שאנשים אולי חושבים, נועדה לתקן כשל ונוק מאוד חמור שאתה גרמת. כי אתה הלכת ועל דעת עצמך הקדמת את סיום תקופת השכירות בשנתיים, בלי שיש לך חלופה ובלי שקיבלת את ההחלטה של רוב חברי המועצה. ואתה יודע את זה. מה קרה פה, חברים? בסופו של דבר חזרנו ל-day one. מה שהיה צריך לעשות, אם מישהו היה רוצה לעשות דברים כמו שצריך, מתחיל לעשות עכשיו. אבל בזבזנו,

מר ניר ברטל: ברור, באוגוסט -

מר אלעד כהן: שנייה, תפסיק להטעות את הציבור. כשאתה פנית באוגוסט,

מר בועז בגריש: אתה אומר אוגוסט, אתה אמרת לנו באוגוסט כשחתמת, אתה אמרת

לנו שאתה מתכנן ...

מר אלעד כהן: אתה כבר קיבלת החלטה.

מר ניר ברטל: כשאני דיברתי עם ...

מר בועז בגריש: אני אמרתי לך שאני ככל הנראה אסכים, רק לא ידעתי שחתמת

וקיצרת את תקופת השכירות. ואני גם לא ידעתי שאתה מתכנן לעשות 750 וקשה לך להשלים יחד עם עובדי המועצה. לזה אני לא אסכים.

מר אלעד כהן: בועז, בוא נחזור רק לענייננו. כשאתה הודעת את מה שהודעת זה היה

אחרי שחתמת. אחרי שקבעת עובדות בשטח. אתה הקדמת ב-23 ליולי,

מר ניר ברטל: אתה מדבר כל כך ... אתה לא יודע ...

מר אלעד כהן: יש לך כנראה בעיה לוגית. אני מבין את זה. מה לעשות. אז תשתדל

להקשיב. ב-23 ליולי אתה כבר הגעת להסכם עם בעל הנכס להקדים את מועד הפינוי. הפנייה שלך היתה מתישהו באמצע אוגוסט. אגב, אני יכול להגיד לך בדיוק מתי.

מר בועז בגריש: היה לכם ועדת הנחות,

מר אלעד כהן: כי היה לכם ביחד בוועדת הנצחה, אם אתה זוכר, שפנית פעם

ראשונה. וגם אני גם מוציא לך מכתב. כי מה לעשות, אני רוצה קצת יותר אחריות. ואומר לך, תעביר לי חומרים, תעביר לי, תעביר לי, תעביר לי. מה לעשות, החומרים האלו, לפחות חלקם, עד היום לא הגיעו.

מר ניר ברטל: אמרת שאתה מגיע לעניין, אלעד.

מר בועז בגריש: קשה, קשה לשמוע את האמת.

מר ניר ברטל: ... לכאורה.

מר בועז בגריש: לכאורה.

מר אלעד כהן: אלא שלבוא ולהגיד חזרנו ל-day one לא מדויק. למה? כי הסיבוב

הזה עולה למועצה 80,000 ₪. למה? המשכיר כמובן לא היה מוכן להחזיר את הגלגל אחורה באופן

מלא,

מר בועז בגריש:

הוא לא פרייר.

מר אלעד כהן:

נכון, הוא לא פרייר. הוא כנראה קצת יותר מבין עניין מחלק

מהאנשים פה, לא אנקוב בשמם, הוא התנה את זה בתנאים שלא היו לו בהסכם הקודם. והתענוג הזה עולה למועצה בשנה הראשונה 30,000 שקל נוספים. גס כמובן. ובשנה השנייה, כי זה עולה כל שנה, 50,000 ש. זאת אומרת ניר, תרשום לך בפנקס, כל ההתנהגות הזאת עלתה למועצה בגללך 80,000 ש.

מר בועז בגריש:

לפחות.

מר אלעד כהן:

לפחות. עכשיו לעניין ההארכה עצמה. כפי שבוועז אמר, אני חושב

שבמציאות שנוצרה, אתה כפית מציאות שלא מאפשרת לנו שום אפשרות, חוץ מלהאריך. כי כולנו מבינים שכל החלטה שתקבל, בני עקיבא, כל דבר, לא יביא אותנו ב-1.2 למקום מוכן. לכן, בלית ברירה, אני אישית אומר שאני אתמוך. אבל בכפוף לשני דברים שהם מתבקשים. אני חושב שביחד עם ההחלטה הזאת, של ההארכה כמובן, צריך למעשה להאיץ את כל מה שקשור בתכנון וביצוע של מבנה קבע למועצה. עכשיו, אני רוצה להזכיר לך, כדי להראות, ניר, כמה אתה מזלזל בהחלטות מועצה, שכבר בהחלטת המועצה מיום 1.11, בין יתר הסעיפים כתוב שם שמהנדסת תוך 30 יום תציג תוכניות וכו' וכו'. מה עשית עם זה? כלום. זאת אומרת, הצעות -

מר בועז בגריש:

זה לא הוא, זה היא.

מר אלעד כהן:

אה, זה היא. זאת אומרת, ניר, אתה למעשה, בוא נגיד את זה ככה

במילים עדינות. החלטות שנראות לך אתה כמובן תקיים אותן. בהחלטות שלא, הן בגדר המלצה.

בושה ליישוב שלנו. ולכן, כפי שאני אומר, אני מוצא חובה לכרוך, כדי שזה לא יתמסמס, בין הארכת תקופת השכירות, שלצערי כפית את זה עלינו בפועל, בגלל המחדלים שלך, לבין תחילת הליך מסודר של מבנה קבע. עכשיו, במסגרת אותו תהליך,

מר ניר ברטל: מבנה קבע בתרבותא?

מר אלעד כהן: אנחנו יודעים שאתה משתוקק, זו טעות פרוידיאנית. במסגרת אותו תהליך,

מר ניר ברטל: אתה כנראה פספסת כמה דברים באמצע, אלעד.

מר אלעד כהן: במסגרת אותו תהליך,

מר בועז בגריש: אבל תשמע, גרמת לי לצחוק.

מר אלעד כהן: במסגרת אותו תהליך, יש לי בערך עוד חמישה משפטים. אז כמה שתאריך את הזה, זה יהיה יותר ארוך.

מר ניר ברטל: אני כבר לא מאמין לאף,

מר אלעד כהן: נכון, אנחנו הלא אמינים פה, אתה צודק. הבנתי. אפשר לסיים משפט?

מר ניר ברטל: אני אשמח.

מר אלעד כהן: במסגרת אותו תהליך, זאת אומרת שאנחנו נבוא לפה בעוד 30 ימים,

אני כבר אומר, הצעת ההחלטה שאני מציע, זה שתיקבע ישיבת מועצה מיוחדת רק לנושא הזה. שלא יקרה מה שקרה לנו בישיבה מיום 20.10.2012, שאנחנו מגיעים לנושא כל כך קריטי בשנים עשרה בלילה.

וחצי.

מר בועז בגריש:

מר אלעד כהן: זה הזוי. וכשאני אומר לך להפסיק את הישיבה, אתה לא מפסיק. אז כדי שזה לא יקרה, נקבע ישיבה רק לנושא הזה. שתתחיל בשעה מוקדמת. תבוא עם כל התוכניות. אלה שנראות לך, אלו שלא נראות לך. אני בהמשך אקריא את הצעת ההחלטה. ושם אנחנו גם נתייחס לדבר מאוד פשוט. אנחנו נראה מה המסלול שייבחן, בין אם זה יהיה על דעת X או Y לצורך מבנה הקבע. כי יכול להיות שלאור המסלול, לאור התוכנית שתיבחר, אנחנו נחליט, ניאליץ להחליט אם יש מקום לגשת לפיתרון זמני, כן או לא. כרגע אני לא יודע לומר, כי אנחנו כמובן לא ראינו את התוכניות ואנחנו כמובן לא שמענו מה העמדה של כל חברי המועצה. יכול להיות שהבחירה הנכונה תהיה פשוט לדלג על מבנה זמני ולגשת ישירות למבנה קבע. עכשיו מילה אחת לעובדים שנמצאים פה. אמרתי למי שהייתי צריך להגיד, עוד לפני שפרץ הסכסוך הזה, והמבין יבין, אנחנו לא נפקיר את העובדים. אנחנו לא נגרום לעובדים ללכת למקום לא מכובד והגיע הזמן שתבינו שמישהו עשה על הגב שלכם מניפולציה זולה. ואם אתם רוצים אינדיקציה לכך, אני אתן לכם. הפלא ופלא. ההצעה להאריך את הסכם השכירות, התאריך שלה זה ה-3.12. זאת אומרת ב-3.12 כבר היתה טיוטה מוכנה. עכשיו מה לעשות, אני עורך דין. ואני יודע בדרך כלל,

אף אחד לא מושלם.

מר ניר ברטל:

מר אלעד כהן: אתה צודק. ואני יודע בדרך כלל שמרגע שמתחילים לדבר על הסכמות עד הרגע שמגיעים לטיוטה עוברים כמה ימים. אבל הקטע הכי מעניין פה, אם לוקחים 3.12, שיש כבר טיוטה, את עורכת דין, נכון? אז בוודאי את מבינה למה אני מתכוון. את עורכת דין, לא?

אתה רוצה שגם היא תהיה לא מושלמת?

מר ניר ברטל:

אני לא מכיר אותה. אמר פעמיים עורכת דין.

מר אלעד כהן:

עזוב אותה.

מר בועז בגריש:

אם תקחו כמה ימים אחורה מה-3.12, תגלו וואלה, זה כנראה היה

מר אלעד כהן:

לפני שהוכרז בצורה רשמית הסכסוך הקיבוצי הזה שאתם מדברים עליו. ואז תשאלו את עצמכם, אם למישהו כבר היה פתרון כמעט מבושל בקנה, למה הוא לא אמר לכם אותו, עובדים יקרים? למה הוא לא אמר לכם 'תחכו שלושה ימים, יש לי כנראה מעבר לפינה פיתרון'? אני לא מדבר על אודי וילד, שהיה איתנו בהידברות ולא הזכיר מילה וחצי מילה בעניין הזה. אתם, אתם עובדים יקרים.

אלעד, תודה.

מר ניר ברטל:

עוד ארבעה משפטים, כנראה היה נוח,

מר אלעד כהן:

אבל לפני 20 היה לך חמישה.

מר ניר ברטל:

למישהו כנראה היה נוח להפעיל לחץ דרכם, אבל כפי שאתם מבינים

מר אלעד כהן:

זה לא הלך. כי אנחנו נקבל החלטות ענייניות ולא ניתן לאף מניפולציה להצליח. וצר לי, אורנית, צר לי שהסתובבתם עם תחושות לא נעימות. אני מקווה רק שהיום שמעתם וראיתם את הצד השני של המטבע. תודה רבה.

אורנית, תכננו לכם 30 מטר?

מר בועז בגריש:

מר ניר ברטל:

בועז, תודה. מישהו רוצה עוד, דורון?

מר דורון טישלר:

אני, כן. אני רוצה לגעת בכמה נושאים. הראשון בהם זה תהליך קבלת ההחלטות של תוכנית המבנים שהצגת בישיבת מועצה הקודמת. יש לי ניסיון רב בפרויקטים מהסוג שאנחנו מדברים עליו. לי זה היה נראה פשוט לטעות בכיוון הרוח שאיתו שפכתם את החומר על המצגת הזאת. תוכנית לא רצינית, לא אחראית. לא בדקתם אותה. הלכתם ושפכתם על המצגת. המצגת והנתונים שהצגתם בה רצופים בהטעויות וטעויות. וגילינו את זה וראינו את זה. הלכה למעשה, אני אתן דוגמה, הלכה למעשה המטרזיים שכתבתם שם בכלל לא תואמים את המציאות. הלכה למעשה הדברים שבועז הזכיר אותם, שהיה כתוב א' במצגת והתכוונתם לב'. ככה לא בונים חומה, ניר. ככה לא בונים חומה. בוא נדבר על המבנים.

מר בועז בגריש:

אודי ... שלא התכוונו בטעות. זה לא הוא, זה אתה אמרת.

מר דורון טישלר:

אם אנחנו מדברים על מבנים, ואני מצטט, וזה מאוד כאב לי לשמוע בסרטון שלך שאנחנו שולחים את עובדי המועצה היקרים למבנים דולפים. זה משפט שלא עוזב אותי בראש. הרי ההצעות שאנחנו הגשנו לכם והתוכניות שהגשנו לכם על אותם מבנים, מדובר במבנים חדשים לחלוטין, שבונים אותם במיוחד למשרדי המועצה. במיוחד. לא קרוונים ישנים שנמצאים פה או שם. והראינו את המפרטים של החדרים. חדרים ממוזגים, חדרים עם תקרות אקוסטיות, חדרים עם תאורת לד, מצופים בקרמיקה, לעילא ולעילא. עכשיו, אני מוכן גם לעשות לכם סיבוב. אני מוכן להתנדב כמו בועז, כמו שהתנדבתי בתהליך של האינפורמציה שקיבלתם, שיצאנו, אתה יודע, לא היינו חייבים כי זה בסופו של דבר עבודה שלכם. אבל נרתמנו והלכנו ועשינו את זה.

מר בועז בגריש:

אופוזיציה אחראית.

מר דורון טישלר: אתם מוזמנים לבוא לראות, חברים, בין אם זה משרדי ממשלה, בין אם זה גופים ציבוריים. בין אם זה התעשיות הביטחוניות. מבנים יבילים, איך הם נראים, שבונים אותם חדשים והם לא בני 30. כולל היום שהייתי באחת מהתעשיות הביטחוניות. מבנים יבילים שבנו רק לטובת סימולטורים. אז סימולטור לא עולה 4.5 שקל, לצורך הדוגמה, של איזשהו שולחן מסיבית או לא יודע מה. בואו, חברים. להציג את המבנים שאנחנו הצגנו כמבנים דולפים, שלשם אנחנו רוצים לשלוח את עובדי המועצה, באמת, ניר, זו לא רק פגיעה. זה זלזול,

מר ניר ברטל: אתה צודק, בגלל זה -

מר דורון טישלר: עזוב, בחייך, ניר. עשיתם את הפאדיחה שלכם.

מר בועז בגריש: תחליט. הוא צודק או טועה? עכשיו אני התבלבלתי.

מר דורון טישלר: העלויות של המבנים האלה זולות by far ממה שאתם הצגתם. By far. יותר זולות.

מר ניר ברטל: לא, אבל דורון, פספסתם בענק.

מר דורון טישלר: זה מבנה שתופרים אותו במיוחד למידות שנדרשות וצריכות.

מר ניר ברטל: רק לא דיברתי על זה, דורון.

מר דורון טישלר: ניר, אמרתי לך, מאוד חרה לי לשמוע בסרטון שלך את זה שאנחנו שולחים את עובדי המועצה הנכבדים לשבת במבנים דולפים. זה אתה אמרת. ניר, את זה אתה אמרת, בסרטון שלך.

אני מסביר לך. כי אתה נותן פה נאום קורע לב של ארבע דקות,

מר ניר ברטל:

אני לא נותן נאום קורע לב, ניר. אני אומר דברים אמיתיים.

מר דורון טישלר:

לא, לא אמיתיים.

מר ניר ברטל:

שאי אפשר לסלף אותם. אי אפשר לסלף אותם.

מר דורון טישלר:

אז בוא אני אסביר לך,

מר ניר ברטל:

אני לא צריך את ההסברים. הלכנו והבאנו הצעת מחיר, ויש עוד אחת

מר דורון טישלר:

גם, אם אתה רוצה. מחברות שמתמחות בבנייה של מבנים כאלה. אבל אתה בחרת לנפנף את הדברים האלה. כל המידע שהבאנו לך, כל הצעות המחיר שהבאנו לך, הלכתם והפכתם אותם, למרות שהתפקיד שלך ושל מהנדס המועצה ושל מנכ"ל המועצה ואתה יכול להוסיף עוד כמה בעלי תפקידים בשורה שמוניתי. זה היה התפקיד שלכם ללכת לעשות את זה. ואנחנו נרתמנו בשמחה ובאהבה לעשות את זה. מה עשיתם בסוף? הלכתם והפכתם את הדברים והוצאתם את הדברים מהקשרם. ובסופו של דבר הצגתם מצג שוא, ניר. תודה.

אני הכנתי לי פה שני דפים, אבל בועז לקח לי את מרבית הדברים,

גב' אורנה רייטר:

ועכשיו הוסיף לו דורון את המשך. אז ככה, למי שלא מכיר. אני אורנה, אני חברת מועצה, אני פעילה במועצות אורנית ובכלל באורנית כבר יותר מ-20 שנה. תרשום את השאלות, אני אענה לך. החל מהתקופה של צביקה מה יפית. אני דירקטורית גם במועצת המנהלים של החברה הכלכלית וגם במקומות אחרים. בחיי ניהלתי מחלקות, הייתי מנהלת סייט, של חברה בינלאומית. אני מכירה תהליכים של קבלת החלטות. ואני עדיין מתקשה לסגור את הפה הפעור בשל מה שעברנו פה.

אז ככה. בחודש אוגוסט מציגים לנו, אני אקרא ברצף, לי ולתמר בישיבת הנהלה, חלופה אחת ויחידה ל-550 מטר. המשרדים כיום בקומה ב' + מרכז הפעלה 70 מטר. בחודש אוקטובר מציגים לנו 700 מטר. המשרדים כיום בקומה ב' + מרכז הפעלה, עדיין נשאר 70 מטר. בפועל מההסכמים, אני למדה מההסכמים החדשים, והקודמים, שמושכרים 649 מטר כולל מרכז הפעלה. אני מורידה את ה-70 מטר, 580 מטר. זאת אומרת היה 550, היה 700, עכשיו זה 580.

כשנר מציג באוגוסט תכנון שבעיני הוא לא מתקבל על הדעת, של תרבותא, ובוועז נתן פה דוגמאות, הוא מדבר על 600 מטר. יש שקף שלם, 600 מטר. לא כולל הרווחה. הרווחה עוברת לגן רקפת. באוקטובר מדברים כבר על 750 מטר, לא כולל הרווחה. ניר אומר בישיבת מועצה באוקטובר, ואני מצטטת, עברתי על ישיבות המועצה: 'יש בערך עוד 450 מטר ברמת שלד. ויש בהמשך של ספרותא בקומה שנייה עוד 150. סך הכל זה 750 מטר בתרבותא'. אני מסתכלת ואני אומרת 'וואלה, 450 ועוד 150 זה 600. אז יש 600 או יש 750? נגדיל ונאמר, אנחנו מדברים על בין 17 עובדים ללא מנהל חינוך, 23 עובדים כולל מנהל חינוך. הנתונים על השיפוץ נעים בין 2.5 מיליון ל-3.5 מיליון. ניר מדבר בישיבת המועצה על 3 מיליון. רועי מדבר, רועי זה המנכ"ל, על 3.5 מיליון עם הקבלן שבא לראות את המקום. אחרי חודשיים של בקשות חוזרות ונשנות, מחודש אוגוסט, מוצגות לנו החלופות שעכשיו דיברתם, וזה גם פורסם בפייסבוק, למבנה המועצה הכוללות חלופות קבע, וחלופה אחת לתרבותא. בנייה מתועשת, מבנה זמני. המספרים ממשיכים להתבלבל. השפ"ח רשום 60 מטר באוגוסט. באוקטובר הוא 120 מטר. כאשר הוא בכלל לא רלוונטי. שפ"ח יושב במבנה בגן סביון. אני לא יודעת ממתן. מזמן. הוא בכלל לא נמצא בחישוב. לא הולכים להוציא אותו. מרוצים שם. אוקיי. למבנים מתועשים מחשבים עלות של 4,000 ₪ למטר, זה מה שכתוב. בישיבת המועצה זה 6,000, עבור 900 מטר. 630 פלוס שפ"ח ורווחה. אתם זוכרים? שפ"ח לא נחשב, לא בחשבון. גם רווחה ממומן בחלקו, בחציו, אני לא זוכרת בדיוק, על ידי משרד הרווחה. בתחשיבים כתוב פחות 200,000 ₪. לא יודעת אם זה ה-50%, לא 50%. אין לי מושג. איבדתם אותי. אני פונה לציבור. איבדתם אותי. אני איבדתי את עצמי.

עכשיו, אני תופסת את עצמי -

... שהציבור רואה פה את הפארכה הזאת שקורת עכשיו.

מר בועז בגריש:

גב' אורנה רייטר: אני תוספת את עצמי כמישהי שמסוגלת לקרוא שניים שלושה מספרים, גם אם הם קטנים וגם אם הם גדולים. אז ההבנה שלי פה היא שכל המצגות וכל הנתונים נועדו לדבר אחד. לכוון אותנו למקום מסוים. אותנו כחברי מועצה ואחר כך לעשות הנדסת תודעה לציבור וכו'. ועכשיו, למה הלסת שלי עדיין פתוחה, אני מתקשה לסגור אותה? כי עם כל הבלייל של הדברים האלה, שבאמת, אני מעולם לא נחשפתי וראיתי תהליכי קבלת החלטות או קבלת נתונים בסגנון הזה, מבקשים ממני, אורנה רייטר, 20 שנה מתנדבת פה ביישוב, לאשר מיליוני שקלים. לא יקרה.

ועכשיו להסכם. גם פה יש לי כל מיני שאלות. בישיבת מועצה מס' 30 אחת החלופות אומרת שהמזכיר מבקש 588. יש הסכם, הצעה שהוא העביר, שזה קצת יותר. אבל לא נלך בקטנות, זה לא מדויק. פתאום ב-3.12 נסגרת טיוטת ההסכם, תוך יצירת מצג של חירום, גוואעלט. ההסכם לאחר שקראתי אותו, ניסיתי ללמוד מה יש בו. אני מבינה שמדובר ב-422,500 ₪ לשנה הראשונה. שנה שנייה זה קצת יותר, כנראה בגלל מרכז ההפעלה. היום התקציב הוא 350. זאת אומרת, bottom line , בגלל ההתנהלות שלך, ניר, נשלם יותר. ברור.

מר אלעד כהן: כל שנה. זה עולה כל שנה.

גב' אורנה רייטר: לא, מהשנה השנייה לדעתי.

מר אלעד כהן: מהשנה הראשונה זה יותר גבוה. וכל שנה זה עולה,

מר דורון טישלר: 5% תוספת כל שנה.

גב' אורנה רייטר: כל שנה? אז אולי לא קראתי את זה לעומק, סורי. מצטערת ציבור, כי אני באמת צריכה לקרוא את זה יותר לעומק, עם תהליכי קבלת ההחלטות שיש. ככה, אני אישית לא

אוהבת לזרוק כסף. אבל אני זוכרת מה שאודי אמר לי במשך שנה וחצי. 'את צודקת אבל זה מה שיש. זה מה שאפשר לקבל'. אז למען העובדים ולמען התושבים, שחלקם מוסתים וחלקם לא. ועל מנת להרגיע את היישוב, אני אתמוך בהצעה להאריך את ההסכם בתנאים הפחות טובים והיותר יקרים. יחד עם זאת, אני מאוד מתחברת למה שאלעד עכשיו אמר, על נושא מבנה הקבע. זו החלטה שהתקבלה גם ב-1.11. זאת אומרת זה צריך להיות חלק מההחלטה שלנו, שבמקביל נשארים בשכירות, מתחילים מיידית לחפש אלטרנטיבות למבנה קבע. ואודי, אתה עבדת על זה. ומבנה הקבע לא חייב להיות רק מה שחושבים, ה-BOT. יכול להיות גם דברים אחרים. צריכים לחשוב בראש פתוח ובאמת גם נזרקו לאוויר, אני חושבת שזה היה ב-1.11 הנושא של החינוך, שאולי יתפנה בית ספר.

מר בועז בגריש: שש שנתי, בית ספר אמור להתפנות.

גב' אורנה רייטר: משהו כזה. היה משהו בסגנון. לא יודעת אם יתממש, לא יתממש. צריך לבוא פה באחריות, בראש גדול.

מר אלעד כהן: בואו נלך לתוכנית חומר. בואו נסתכל חמש שנים קדימה, נקבל החלטות.

גב' אורנה רייטר: סבבה. צופים יקרים, גם אני לא אתן שום יד, שיפגעו בכס

מר דורון טישלר: שיפגעו בכס.

מר ניר ברטל: גם לא שישבו במקום של ...

מר דורון טישלר: לא ניתן שום יד שיפגעו בהם. זאת הכוונה.

מר אלעד כהן:

אתה חוזר על הטענה ההזויה הזו של עצמך.

גב' אורנה רייטר:

יש לי שאלה.

מר אלעד כהן:

אורנה, את אמרת לעובדים שהם ישבו כמו טלרים בבנק?

דוברת:

לא לעובדים.

גב' אורנה רייטר:

אלעד, אלעד, כשמוציאים דברים מהקשרם. אתה חושב שאני

אתיחס?

מר ניר ברטל:

תודה, אורנה. כן, תמר.

גב' צדוק תמר:

היתה לי התלבטות אם לדבר על הנושא של בני עקיבא או לא.

וכששלפתי את המחברת הזאת, בשביל שיהיה לי איפה לכתוב, אז בדף הראשון, זה היה הערב, בדף הראשון אני רואה ברכה שהקראתי לחניכים בתנועת "עוז", שזה החברה הצעירים טרום בני עקיבא, במוצאי שבת ארגון של התנועה, שהיה לפני אי אילו חודשים. ניר לא יכול היה להגיע, אני חושבת. אולי לא היה ביישוב. סיכמנו שאני אברך את הילדים. לי היה מאוד חשוב שיהיה נציג של המועצה במקום,

מר בועז בגריש:

מה היה התפקיד שלך אז, תמר?

מר ניר ברטל:

זה מאוד מבלבל,

- מר אלעד כהן:** אוי, באמת, ניר.
- גב' צדוק תמר:** הייתי מחזיקה תיק חינוך וסגנית.
- מר בועז בגריש:** את היית סגנית ראש המועצה.
- גב' אורנה רייטר:** את פורמאלית סגנית, לא?
- גב' צדוק תמר:** לא, זה עבר לי. תיכף אנחנו נתייחס גם לזה.
- מר אלעד כהן:** אתה ראש מועצה. אתה לא אחרון לא יודע מה.
- מר בועז בגריש:** אלעד, תן לתמר. מישהו צריך לנהל את הישיבה. כן, תמר.
- מר אלעד כהן:** את הישיבה ואת המועצה גם.
- גב' צדוק תמר:** אז רגע אחרי שויתרתי על לחטט בפצע, קיבלתי סימן שאולי אני כן צריכה להגיד על זה מילה. אז אני אגיד על זה בקצרה, כי נאמר כבר הכל. אבל היום גם הבן שלי מדריך ב"עוז". זה לא היה אז, היום הוא מדריך ב"עוז", הבן הגדול יותר גם הדריך ב"עוז". הבת שלי היתה מדריכה בבני עקיבא. והבן הצעיר שלי הוא גם חניך בבני עקיבא. הסטירה שאני קיבלתי ממך, ניר, ומהאנשים שלך, זה נחמד שאתה בטלפון כזה מתעסק כשאני מדברת אליך.
- מר ניר ברטל:** אני שומע.
- גב' צדוק תמר:** מכובד כזה, מכבד. בדיוק כמו שאני קיבלתי אותך במשך שנתיים.

הסטירה שאני קיבלתי על הסיפור הזה, זה משהו שאני לא אשכח לעולם. לא לך ולא לשותפים שלך, שעשו את הדבר הזה. אם אני צריכה להסביר לבת שלי, להתגונן שאני לא סוגרת את התנועה, זה מבחינתי היה, נחצו הרבה קווים אדומים אבל זה היה אחד מהם. אדום בוהק, מה שנקרא. היה אירוע מאוד קשה, מבחינתי. בניצוח שלך, באירוע מתוזמר שלך. המכתב שהסיעה הוציאה ובחרה להפיץ, גם דוד שאיתנו ואחרים, בתוך קבוצות הווטסאפ של ההורים של בני עקיבא, על כך שאני ובעוז פעלנו לסגירת פעילות בני עקיבא. כמה חוסר בושה. כמה חוצפה. כמה חוסר לויאליות וחוסר קוליגיאליות,

מר ניר ברטל: מה לא נכון בזה?

מר אלעד כהן: כמה רשעות, הייתי אומר.

גב' צדוק תמר: רשעות טהורה.

מר ניר ברטל: אתם פעלתם לסגור את הפעילות של בני עקיבא בסניף שלהם ולהעביר לשם את מבנה המועצה. מה לא נכון בזה?

מר בעוז בגריש: תמשיכי, תמר. תתעלמי.

מר ניר ברטל: בפרוטוקולים. זה מצולם. אתם הצבעתם בעד לסגור את הפעילות של בני עקיבא בסניף הקיים שלהם, ולהעביר לשם את משרדי המועצה.

מר בעוז בגריש: קשה להבין, נכון? קשה להבין. אני מצפה ממך, ניר.

דובר: אלה שהצביעו בעדך חשבו שאתה מספיק אינטליגנט (מדברים ביחד)

אתה לא מצליח להבין את מה שאנחנו אומרים פה, אדוני, קח את עצמך ושחרר אותנו ממך. תשחרר אותנו, תתפטר. אני אומר לך, תתפטר. תתפטר!

מר ניר ברטל: אנחנו לא (מדברים ביחד) חבר'ה, אתם רוצים לעשות קרב צעקות?

מר בועז בגריש: ... אתה עכשיו, היא מדברת. תיתן לה לדבר!

מר ניר ברטל: אני נותן לה לדבר. אבל היא פשוט, יש פה, כמו שדורון,

מר בועז בגריש: האנשים שלך שלחו לי ווטסאפים שאני צורר. האנשים שלך. העברתי

לך את ההודעות עם השם של הבן אדם. אתה הראית את זה לאנשים שלך בסיעה?

מר ניר ברטל: טוב, בועז. אתה רוצה שנעשה השוואות? אנשים שלך, אנשים שלי?

בוא, אני יכול לספר לך מה כותבים גם עלי. אני רק אומר שאני עדיין חושב -

מר בועז בגריש: יש לי שקית של טישו באוטו. תן לתמר בבקשה לסיים את הדברים

שלה.

מר ניר ברטל: זה מה שאני מנסה.

מר בועז בגריש: אל תפריע לה. לא, אתה מפריע לה.

מר ניר ברטל: תודה, בועז. תודה. רק מה שהתחלתי להגיד, ואני אסיים אותו, שאני

עדיין חושב, ואני חושב שזה ברור לכולם שאתה העלית פה הצעה עם מצגת, שאומרת להעביר את

המשרדים של המועצה לסניף של בני עקיבא הקיים. והמשמעות של ההצעה הזאת, באמת לא

קיבלתי מאה בלוגיקה כשעשיתי את הקורס בלוגיקה, אבל המשמעות זה שהפעילות של בני עקיבא בסניף הקיים שלהם נסגרת ועוברים לשם המשרדים של המועצה.

מר בועז בגריש: (מדברים ביחד) זו היתממות.

מר ניר ברטל: מה היתממות, חבר'ה?

מר בועז בגריש: היתממות. במקום לבוא ולהגיד לי -

מר ניר ברטל: אתה הצעת להעביר את הפעילות, את המשרדים של המועצה ... המשמעות שהפעילות של בני עקיבא בסניף נסגרת. מה לא בסדר? אני מבין שקשה לכם מול ... זו המשמעות. ואמרתי לכם את זה גם בישיבת מועצה. אמרתי לך, 'בועז, אני מרים טלפון לבני עקיבא עם ההצעה שלך. מה אני אומר להם?' אתה אומר תביא כסף ... (מדברים ביחד) אתם אמרתם להעביר את המשרדים של המועצה לסניף של בני עקיבא. מה שאומר שהפעילות של בני עקיבא בסניף מסתיימת. ...

מר בועז בגריש: אני מניח שאתם שואלים את עצמכם מה רוצים מהסניף שלנו. ... יחד עם זאת, הם לא ... ולא הסבירו לאן.

מר ניר ברטל: נכון.

מר בועז בגריש: זה גם נכון?

מר ניר ברטל: לא, לא הסברתם לאן.

מר אלעד כהן: לא הסברנו לאן? אתה הסברת לאן. אתה הסברת. אתה שמת

פרוטוקול בחודש יוני, שהם עוברים לגוונים.

מר בועז בגריש: משקר, לא מדייק.

מר ניר ברטל: מכיר את המשחק, שיחקתי בגן חובה טלפון שבור. זה מה שאני

מרגיש.

מר אלעד כהן: זה בדיוק המשחק שאתה משחק. במקום להגיד לבועז ולדורון

סליחה, הדברים הוצאו מהקשרם, אני מתנצל. אתה עוד ממשיך את המשחק הזה? ככה אתה רוצה

לנהל את העניינים?

מר ניר ברטל: ואתה במקום טיפה פעם אחת לצאת מהקונכייה הקטנה, מהקונכייה

שאתה נמצא בה וצר עולמך, כי אתה לא רואה ממטר מעבר לזה, וכל פעם שהמציאות -

מר דורון טישלר: אנשים כבר לא קונים את החארטות שלך, ניר. הוצאת מכתב לעובדי

המועצה שיש טיוטה, מה תגיד על זה?

מר ניר ברטל: אתם משקרים... המציאות שלא נוחה לכם,

מר בועז בגריש: נכון, אנחנו כתבנו את הווטסאפ, הוא כתב את המכתב, לא אתה.

ההיא... עשתה את זה. כולם זה, זה לא אתה.

מר ניר ברטל: אתה בא ועושה מה -

מר בועז בגריש:

תתפטר! שחרר אותנו. תתפטר! מתחנן.

מר ניר ברטל:

תודה. בסדר. תודה.

מר בועז בגריש:

אם לא, נעזור לך.

מר אלעד כהן:

בגללך אני משתעל.

מר ניר ברטל:

אוי ואבוי. האשמה חמורה. בבקשה, תמר.

גב' צדוק תמר:

בישיבה שבה החברים מהאופוזיציה העלו את ההצעה על בני עקיבא,

לא דובר על מפעל הפיס או על צורך בקבלת אישור. לא דובר על סגירת פעילות. דובר על העברה שהיתה ידועה ומסוכמת לגוונים. דובר על מבנה פנוי. אין שום קשר לפעילות בני עקיבא. יש קשר לזה שהם אמורים היו לעבור והנחת היסוד היא שלא עברו מכיוון שקורונה. הם גם ככה לא היו פעילים באותה תקופה. התנועה נסגרה, אל תפריע לי. לא דובר על סגירת הפעילות. זאת המצאה שלך. ומי שמסוגל ...

מר בועז בגריש:

סבתא שלי הפסיקה להתקשר, עדי.

מר אלעד כהן:

אתה כנראה שוכח מה כתבת. אצלך בפוסטים.

מר ניר ברטל:

אני לא שוכח. אני גם לא שוכח.

גב' צדוק תמר:

מישהו יכול לארגן את זה אולי, את הפוסטים? הדבר היחידי, היתה

שם שיחה, היתה שם ישיבה למיטב זיכרוני, מאוד ארוכה, אולי אפילו שלוש שעות. שאנחנו דנו

בהצעה הזאת. לא נאמרה אף מילה שיש בעיה. הדבר היחידי, החסם היחידי,

מר ניר ברטל: ... של בועז.

מר בועז בגריש: הוא אמר שהוא בדק את זה.

גב' צדוק תמר: רגע, בועז. גם ההודעה ששלחת לבועז למחרת לא מעידה על איזשהי אינדיקציה שקשורה במפעל הפיס או בסגירת התנועה. הדבר היחידי שהפריע לך במשך כל השלוש או יותר שעות של הישיבה הזאת היתה העובדה ש-250 מטר, פחות או יותר, שזה השטח של מבנה בני עקיבא, לא מספיק לך. מי שהנושא הזה מעניין אותו ומסקרן אותו, ויש לו הרבה מאוד סבלנות וזמן פנוי, מוזמן ללכת, לקרוא את הפרוטוקול ולראות אם אני צודקת או לא. ואם יש לו קשיים של קשב וריכוז, יכול אולי לראות את הסרט בפייסבוק.

מר ניר ברטל: היתה שם גם סוגיה של עלויות העברת בני עקיבא. והיתה סוגיה שבועז רצה להעביר את המועצה למבנה של גן פעיל. היו הרבה דברים.

מר אלעד כהן: ממש לא. הוא אמר שזה לא ...

מר ניר ברטל: נכון. הוא אמר, במידה וצריך.

מר אלעד כהן: ... תדייק. (מדברים ביחד)

מר ניר ברטל: נכון. במקרה הצורך למבנה שהוא גן פעיל.

מר אלעד כהן: אתה שולח את האנשים שלך בפייסבוק, להגיד שרצינו לשלוח את

העובדים לגן תפוס, כשאומר לך בועז 'אם חלילה יתברר שהמקום לא יספיק, אזי נשתמש בגן הזה'.
אז זה פתאום הפך להיות חלק משמעותי בחלופה.

מר ניר ברטל: זה לא היה חלק משמעותי? אתה אמרת שזה היה משמעותי. אני רק אמרתי ... תמר אמרה שכל השלוש שעות דובר רק על זה. הזכרתי לה שדובר על עוד דברים. תיקנתי אותה. בבקשה.

גב' צדוק תמר: אם גלגול עיניים היה ספורט אולימפי, היתה לך מדלית זהב. אני קופצת קדימה בזמן. אני לא תכננתי להתייחס לדבר הזה. אבל לא התאפקתי. אמר כבר אלעד לגבי המכתב שיצא לתושבים. הוא יצא ביום ראשון, ההודעה שיצאה לתושבים. מה שאתה ידעת כבר ביום חמישי שקדם, שהתבשל אצלך כבר כמה ימים לכל הפחות, כי אני גם לא מכירה הרבה אנשים שיכולים ביום אחד לעשות משא ומתן להוריד את הצד השני כמעט בחצי.
כי אני מזכירה שהצעת המחיר שאתה הראית לנו מבעל הנכס של המועצה דיברה על קרוב ל-600,000 שקל. ופתאום היתה שם התכווצות. אז ביום אחד פתאום כל הדברים האלה קרו? מאוד מפתיע. ונכתב חוזה, והוחלפו תיקונים בין עורכי דין. זה מעניין. אבל כנראה שהיה לך חשוב יותר מאשר להביא פיתרון, מה שלא עשית במשך חודש וחצי, היה לך יותר חשוב להשמיץ פה חברי מועצה. אתה מבהיר בפורומים פנימיים מאוד אינטימיים, של 60 אנשים, שהאשמות האמיתיות הן אורנה ואני. היד שלך כבר הרבה מאוד זמן דבוקה למקלדת ועברת לגור בפייסבוק. אתה מבזבז את משאבי המועצה וכספי ציבור בהפקת וחלוקת פליירים לתושבים שאין בהם כל מהות.

מר ניר ברטל: תסבירי את זה. את זה לא הבנתי.

גב' צדוק תמר: לאט לאט.

מר ניר ברטל: לא, על איזה פליירים את מדברת? לא, את אמרת האשמה חמורה,

שאני מבזבז כספי ציבור בחלוקת פליירים. תסבירי על איזה פליירים את מדברת.

מר דורון טישלר: אפשר להבין לבד. תמר, תמשיכי.

גב' צדוק תמר: את התושב הסביר מעניינת רמת השירות שהוא מקבל. החינוך,

הנראות של היישוב, פינוי פסולת, טיפול במפגעים וכיוצא באלה.

מר ניר ברטל: ... משום חיסכון כספי.

מר בועז בגריש: אנחנו משלמים משכורת לראש המועצה על פוסט שהוצאנו בשבוע

שעבר והוא כל הזמן הגיב. כל הודעה. מה עשית באותו יום? על מה אנחנו משלמים לך?

מר אלעד כהן: אתה רואה את התוצאה, כן. רואים.

גב' אורנה רייטר: אני חושבת שמה שקורה עכשיו, תמר לא מצליחה להשלים מילה.

אתם מפריעים לה.

גב' צדוק תמר: אני חושבת שאת התושבים מעניינת רמת השירות שהם מקבלים

בנושאים שציינתי ואחרים. ופחות מעסיק אותם איפה יושבים עובדי המועצה. זה צריך להעסיק

אותך. הדבר הזה, לדעתי, להבנתי, לא ראוי להשקעה של משאבים של המועצה כדי לדוורר להם בעיה

שהיא כבר פתורה.

מר ניר ברטל: את צודקת.

גב' צדוק תמר: אם הייתי חושבת, אגב, שזה הגון לממן מכספי ציבור קמפיין שכולו

פוליטי וכל מטרתו היא שיסוי וביזוי,

מר ניר ברטל: את צודקת, תמר. אני מסכים איתך. רק פשוט את טועה. זה לא

מכספי ציבור.

גב' צדוק תמר: אתה ממשיך להפריע לי.

מר ניר ברטל: כן, כי את אומרת דברים לא נכונים והאשמות חמורות.

גב' צדוק תמר: אז תרשום הערות. אז תגיד אותן אחר כך. אני פשוט אתחיל

מהתחלה, אין שום בעיה. אין לי את הניסיון שיש לך לדבר מול קהל. לי זה יותר קשה, מה לעשות.

אבל אין ברירה. כשאין ברירה אין ברירה. צריך לעשות את זה.

מר ניר ברטל: לא, זה בסדר. רק את נותנת פה איזשהו נאום חוצב להבות על משהו

לא נכון. בדיוק כמו דורון. אני מנסה רק לרמוז לך שאת מטיחה פה האשמות שהן לא נכונות. אבל

אם את רוצה, בבקשה.

גב' צדוק תמר: אתה מנסה לרמוז לי שאני מטיחה האשמות לא נכונות?

מר ניר ברטל: כרגע עשיתי את זה.

גב' צדוק תמר: ממך אני כבר לא אקבל הטפות מוסר. זה כבר לא יקרה.

מר ניר ברטל: בסדר.

גב' צדוק תמר: ומה שרציתי להגיד זה שאם הייתי חושבת שזה הגון לממן מכספי ציבור קמפיין שכולו פוליטי וכל מטרתו היא שיסוי וביזוי קבוצה של חברי מועצה, וזה מה שקורה בקמפיין הזה, הייתי דורשת בעצמי תקציב כזה לצורך הסברה. מזל שאני לא. מזל שאני לא חושבת שזה הגון. אחרת היינו מרוקנים את הקופה הציבורית במקום לעבוד. במיום חמישי אתה פרסמת סרטון דרמטי בפייסבוק על סכסוך העבודה שהוכרז בין עובדי המועצה למועצה, בגלל הדרישה מהם לעבוד מהבית.

דובר: לא רק.

גב' צדוק תמר: על איך חברים מהאופוזיציה עושים נזק ליישוב בהתנגדות שלהם לתוכנית שלך להעברת המועצה לתרבותא. ועל חוסר המוכנות שלהם להידבר. מה שלא סיפרת בסרטון, זה שכל העת מתקיימות שיחות עם אודי. אודי, זה מקובל עליך שנייר אומר שחברי מועצה לא מוכנים לדבר? שחברי האופוזיציה לא מוכנים לדבר? אתה חותם על זה?

מר אלעד כהן: זה נכון עובדתית?

גב' צדוק תמר: ניר כל הזמן אומר את זה. בכל במה אפשרית.
(מדברים ביחד)

מר אלעד כהן: רגע, אודי, באיזה סטטוס אתה ...

מר בועז בגריש: לא מאמינים לך. לא מאמינים לך. ...

מר אודי וילד: אתם שואלים אותי שאלות ואתם רוצים שאני אענה גם. אתם שואלים, ניר דיבר על זה שהוא זימן אתכם באוגוסט. אני לא יודע על זה כלום. זה היה ביניכם, זה לא

היה ביני.

לא, כשאני הזמנתי אתה ישבת לידו. אתה זוכר, בישיבה של הוועדה.

מר ניר ברטל:

אבל את בועז זימנת,

מר אודי וילד:

נכון, ... יום קודם.

מר ניר ברטל:

אני שואלת שאלה פשוטה. היו שיחות לאורך התקופה הזאת איתי,

גב' צדוק תמר:

עם אורנה, עם חברי האופוזיציה? היו שיחות בנוגע לאלטרנטיבות?

איתך גם.

מר אלעד כהן:

בוודאי שהיו. עם אודי היו.

מר ניר ברטל:

איתי היו.

מר אודי וילד:

באיזה סטטוס היית? נציג שלו.

דובר:

אתה לא מייצג את ניר? זה מטעם עצמך?

גב' צדוק תמר:

בעניין הזה לא ייצגתי את ניר.

מר אודי וילד:

לא? אז חבל שאמרת את זה. לא היינו נפגשים. אומר לך דוגרי.

מר אלעד כהן:

אני לבועז אמרתי.

מר אודי וילד:

הוא אמר לך שהוא לא נציג?

מר אלעד כהן:

אמרתי לך.

מר אודי וילד:

מה?! אמרת לי הזזתי איתו, כי אתם לא מאמינים בו. אודי, אודי,

מר בועז בגריש:

תקשיב. אנחנו מכירים, חברים לפני המועצה. שזה לא יחרבן את היחסים שלנו. אמרת לי 'אני מזיז

אותו כדי שאנחנו נדבר, כי אתם לא מאמינים לוי'. אתה אמרת את זה, אודי.

רגע,

מר אודי וילד:

אל תגיד לי עכשיו שזה לא היה.

מר בועז בגריש:

בועז, למה אתה צועק?

מר אודי וילד:

ככה. כי זה שקר.

מר בועז בגריש:

אתה מדבר איתי?

מר אודי וילד:

כי זה שקר.

מר בועז בגריש:

אתה מדבר איתי?

מר אודי וילד:

אם אתה אומר לי שלא אמרת שאתה נציג,

מר בועז בגריש:

אתה מדבר איתי או שאתה כועס עליו?

מר אודי וילד:

אני מדבר איתך.

מר בועז בגריש:

אתה מדבר איתי, אל תכעס. ואל תצעק עלי. עלי אתה לא צריך

מר אודי וילד:

לצעוק. אני פניתי אליך ואמרתי לך,

אודי, אנחנו חברים. שזה לא ...

מר בועז בגריש:

אל תרגיז גם אותי, כי אני יודע לענות.

מר אודי וילד:

אל תיקח אותי, לא צריך להגן עליו. הוא יודע לסלף את הדברים,

מר בועז בגריש:

יפה. אז אני לא צריך להגן עליו. אני אגיד בתורי, אני אגיד לך את מה

מר אודי וילד:

שיש לי להגיד. בסדר? ותקשיבו, זה הכל.

אודי. את רוצה שהוא יענה לך? כי זה לא ...

מר ניר ברטל:

אני כבר קיבלתי את התשובה. השיחות האלה התקיימו.

גב' צדוק תמר:

הכל בסדר. אף אחד לא אמר שלא.

מר ניר ברטל:

רק אתה. אבל אתה הופך את הדברים שלי, את הזמן שלי לסימפוזיון,

גב' צדוק תמר:

וזה לא מתאים לי. תיתן לי לדבר.

מר ניר ברטל:

בבקשה. רק שאלתי את אודי שאלה. התחיל פה דיון ביניהם.

גב' צדוק תמר:

אז אתה לא סיפרת על השיחות שכן התקיימו. אתה סיפרת שלא מתקיימות שיחות ושאנשים לא מוכנים לבוא ולדבר. ולא מגיעים. ומה שעוד לא סיפרת, אני לא יכולה שהוא עונה לי כל הזמן. אני משתגעת מזה. לא יכולה. אי אפשר לדבר ככה. אז תשתלט על עצמך.

מר ניר ברטל:

אני חווה את זה כבר שנתיים. קשה,

גב' צדוק תמר:

גם אני יודעת לגלגל את העיניים. אז לא סיפרת בסרטון על השיחות שכן היו. טענת שלא היו. ומה שעוד לא סיפרת זה שבזמן שצילמת את סרטן ההסתה הזה, כבר היה בידך הפיתרון למשבר. חוזה להמשך השכירות בבניין המועצה הנוכחי. בזמן שצילמת את הסרטון, והפצת אותו בפייסבוק,

מר ניר ברטל:

זה גם לא נכון, זה גם לא נכון.

גב' צדוק תמר:

ואמרת שיש סכסוך עבודה, כבר היה לך את הפיתרון.

מר ניר ברטל:

את כל כך מטעה.

מר אלעד כהן:

הסרטון היה ב-2.12.

גב' צדוק תמר:

די, חאלאס. די.

אבל זה לא נכון מה שאת אומרת.

מר ניר ברטל:

והקליטה מדברת על ה-3.12.

מר אלעד כהן:

את כל כך טועה ואומרת סתם עובדות. לא עובדות, דברים לא נכונים.

מר ניר ברטל:

כל ה-10 דקות האחרונות את אומרת איזה משהו ואת מבססת עליו תיאוריה, וזה לא נכון. יש גבול. את אומרת ש,

יש גבול?

גב' צדוק תמר:

כן. את אומרת שאני פרסמתי ... זה לא נכון. אז חבל. תבדקי לפני

מר ניר ברטל:

שאת,

תנצלי את זכות הדיבור שלך.

מר בועז בגריש:

הוא מפריע לי שוב ושוב ומוציא אותי מפקוס. אם זאת המטרה

גב' צדוק תמר:

שלך, אז הצלחת.

לא, זאת לא המטרה, תמר. זה פשוט ...

מר ניר ברטל:

אבל אנחנו לא בדו שיח. עכשיו אני מדברת.

גב' צדוק תמר:

אז בבקשה. תדברי.

מר ניר ברטל:

אתה לא סיפרת, בזמן שצילמת את סרטון ההסתה הזה, שכבר היה

גב' צדוק תמר:

בידיך פיתרון למשבר. הפיתרון הזה כבר היה בגיבוש. אתה כבר עבדת על הארכת, די כבר! באמת! היה בידיך כבר את החוזה או היית קרוב לחוזה להמשך השכירות בבניין המועצה הנוכחי. אתה צועק בסרטון 'שריפה אחים שריפה', בזמן שאתה זה שהצתת אותה וגם כיבית כבר. אז לתמהים ולמתקשים אני רוצה להסביר את הפרשנות היחידה שיש לי להציע לאירוע הזה. מטרת הסרטון היתה שלהוב הרוחות. יצירת מצג של קטסטרופה, שריפה. במעוז קוראים לזה לשלוט בטמפרטורה. לשלוט משמע לתת לה גם לעלות.

יש פה ראש מועצה שהוא כבאי וגם פירומן. מצית ובא לכבות. ולצידו קבוצה של אנשים שלצערי העמוק לא מפעילה שיקול דעת ומאפשרת לו סביבה תומכת לביצוע העוולות האלו. אז למי שתוהה במדיות השונות למה עזבתי את הסיעה, את תפקיד הסגנית, אולי אתם לא יודעים שעזבתי, או שהייתי, אבל זה מה שקרה, זה למה. כשהבנתי עם מי יש לי עסק. לא היתה לי ברירה. כלומר אם אני רוצה להמשיך לראות את עצמי כאדם ישר, אין לי יכולת להיות חלק מתעשיית שקרים, שיסוי ופילוג. לא מסוגלת.

אני רוצה להגיד בסוגריים, שסיעת 'דרך ארץ', המפלגה שהתפקדת אליה לאחרונה, למיטב זיכרוני נכנסנו לכנסת מטעם מפלגת תלם ופתק של כחול לבן. הם התפצלו מיעלון והצטרפו לממשלה כסיעה עצמאית, בזמן שהוא נשאר בחוץ. ואתה והחברים שלך טוענים שאורנה ואני גנבנו קולות. ודי לחכימא.

מר ניר ברטל: תודה, תמר.

גב' צדוק תמר: לא, עוד לא סיימתי. אני רק רוצה להקריא איזשהו ציטוט מהעיתון של שבת שקראתי, של נחום ברנע, ידיעות אחרונות: 'לאחר בחירות מס' 3 יעלון היה מוכן ללכת לממשלה בתמיכת הרשימה המשותפת. גם ליברמן התרכז. הבעיה היתה הנדל והאוזר'. אתם אשמים שגנץ לא ראש ממשלה, אמרתי השבוע להנדל. והוא תיקן אותי. 'לא אשמה, אחריות'.

מר ניר ברטל: תודה.

לא סיימתי.

גב' צדוק תמר:

אה, זה היה כזה דרמטי של סיום.

מר ניר ברטל:

למיטב הבנתי אני נבחרתי למועצה לקדנציה, ולא רק לתקופה

גב' צדוק תמר:

שהדעות שלי מוצאות חן בעיני מאן דהוא. התפטרתי מתפקיד סגנית ראש מועצה. זה קרה לפני חצי שנה, אך בחרת שלא לפרסם זאת, ואפילו לא לשתף במליאה שאישרה את המינוי. רווח לי מאוד מההתפטרות הזאת.

מתיק החינוך אני נפרדתי בעל כורחי כתוצאה מהחלטה שלך. סילוק בבושת פנים והוצאה מקבוצות הווטסאפ השונות של החינוך. משל מעלתי בתפקידי. אחרי שנתיים של נתינה ועשייה, ולא אעיד על עצמי כאן, ומי שיודע יודע, אתה משתמש וזורק. זה מה שאתה עושה. ולתומכים שלך אני אומרת 'תיזהרו, זה יכול לקרות גם לכם'.

תודה. למעשה מה השעה? אנחנו כבר שעה ו-40, שעה וחצי. בואו

מר ניר ברטל:

נעשה הפסקה קלה ונמשיך. הפסקה, תודה. עכשיו תשע שלושים ושבע. בתשע וחמישים נמשיך.

***** הפסקת ההקלטה לבקשת ראש המועצה *****

נמצאים איתנו אודי, עדי, איפה עדי? הלכה? נסעה. אודי מההסתדרות

מר ניר ברטל:

הלאומית, אורנית, יו"ר ועד העובדים. בואו תתקרבו קצת לשולחן, שגם ישמעו אתכם יותר טוב במיקרופון, וגם יראו אתכם. בבקשה. אתם רוצים רגע, אה, ודבי, ואורי. גם ביחד ועדת העובדים.

אז אני שמחה שאנחנו פה. גם אולי כדי, קודם כל אני שמחה שרובכם

גב' אורנית בראון:

מסכימים לחתום על ההסכם. כי אנחנו בינתיים כן רוצים להישאר במבנה. כדי שתגיעו להחלטות

נכונות, והעובדים יזכו למקום עבודה ראוי. כי המקום שאנחנו נמצאים בו היום לא כל כך ראוי. ואנחנו לא היינו רוצים לעבור למקום גרוע יותר. הוא גרוע גם ככה. ופשוט לא נעים לעבוד שם. אז קודם כל רצינו להגיד שאנחנו לא נסכים שהתנאים של העובדים יורעו. אנחנו כן נסכים לקבל מקומות, אתרים, מבנים ראויים. בשמחה, כמובן. אנחנו לא עומדים להכשיל החלטות שלכם בעניין הזה, כל עוד התנאים שלנו לא יורעו. ואני שמחה שכולם מסכימים גם, לא יודעת אם כולכם, בכל אופן רובכם, מסכימים על הארכת ההסכם. זהו.

מר אודי מנור: אני אוסיף רק מילה. אני אודי מנור, מנהל חטיבת ארגונים, הסתדרות לאומית, בעצם אחראי על כל הפעילות של ועדי העובדים. ובאתי באמת כולי, לפחות בשבוע האחרון, מאז שהתחיל כל התהליך והפגישה שהיתה גם לנו עם הוועד ועם ראש המועצה... תשמע, גם שמת אותנו בפינה. אז באמת, אני רק יכול לברך על הדברים ששמעתי פה. שבסופו של דבר האמירה שלי חשובה, ואני לא נכנס לאינטריגות ולקואליציה זה, האמירה שלי הכי חשובה שנאמרה פה אני חושב על ידי רוב חברי המועצה, אני מאמין שגם אתה תומך בה, שאין לכם שום רצון וכוונה לפגוע בעובדים.

ולא משנה מה תעשו פה בסוף, אתם תשמרו על העובדים, וזה מה שלי חשוב. אנחנו לא אלי קרב, רצים רק לעשות שביתות. אנחנו רוצים לדעת שבאמת, אני ממה שהבנתי בפברואר כבר לעובדים אין איפה להיות. וזה בעצם מה ש, אבל ממה שהבנתי, לא משנה מה, אתם שומרים על העובדים, אתם דואגים להם וזה מה שלנו חשוב. וזאת אמירה, מבחינתי, אנחנו את שלנו עשינו. פחות או יותר. זהו. אין לי מה להוסיף. תודה לכם.

מר ניר ברטל: תודה. אם אתם מעוניינים להישאר, אם מעניין, אם נחמד.

מר אודי מנור: האמת שמעניין.

מר ניר ברטל: אתם מוזמנים להישאר, זה בסדר. דרך אגב, אתה גם יכול לצפות

בפייסבוק, זה גם משודר שם. אני יכול לשלוח לך עוד 30 קישורים. לא כולם באותה רמה.

מר אודי מנור: אני שכן שלכם, אגב. הוד השרון.

מר ניר ברטל: אודי, אביבית. אתם רוצים להגיד, להתייחס למשהו? בבקשה.

גב' אביבית אבורוס: אני לא כל כך מבינה למה אנחנו מופתעים מזה שההצעה המכובדת שכביכול אושרה ב-1.11 לא הצלחנו לצאת איתה לפועל. כבר בישיבה הזאת אמרנו יותר מפעם אחת שההצעה לא בשלה ושהיו שם המון פערים. לכן ההצגה שהיתה פה לזה שזה מפתיע, אני לא מבינה כל כך את מי זה מפתיע. דבר נוסף, המעבר לתרבותא או החלופה של מעבר לתרבותא, אני אמשך ואתעקש שהיא חלופה מצוינת בעיני. ואני אגיד גם לעובדים שבעיני נמצאים היום במקום מאוד לא ראוי, ומשם צריך לעבור למקום יותר טוב ולא סניף בני עקיבא ולא המבנים הטרומיים שנמצאים בחצרו, שדובר עליהם בפגישה הקודמת.

ואני מאוד מקווה שמתישו תשקלו את החלופה הזאת כמו שצריך מחדש. ותמר, שאת יקרה לי מאוד, וגם באישי כתבתי לך, ובחרת לעשות לנו אחורה פנה ולא להסביר לאף אחד מאיתנו. אני מופתעת מאוד לשמוע את מה שאת אומרת עלינו עכשיו. ואני מאוד אשמח שאת הדבר הזה נלבן לא פה. ובטח לא במצלמות ומול התושבים, אלא דווקא בצורה, אם יש מה להגיד על הסיעה, אז תבואי לסיעה ותגידי אותם, ולא באיזה מכתב 'תודה רבה, היה נחמד וביי'. זהו.

מר ניר ברטל: תודה, אביבית. אודי?

מר אודי וילד: טוב, אני רוצה להגיד כמה דברים. נתחיל מזה שאני מאוד מאוכזב מהמקום שאנחנו נמצאים בו. מאוד מאוכזב כי חשבתי שעברנו את זה. חשבתי שלפחות פה בקהילה, במקום שבו אנחנו יושבים, מקום קטן, מקום אינטימי שאמור להיות אינטימי, די התחברנו למה שקורה במדינה כולה, וזה מאוד מעציב. אנחנו היום בכאסח ובפייט כמו שאני חושב שכבר שכחנו

איך היינו. והנה אנחנו עוד פעם שם. אם יש מקום שאנחנו יכולים לשלוט בו, זה מפה. אם אנחנו נמשיך ככה, ונמשיך בצעקות אחד על השני ונמשיך עם המנרווה פה, זה ימשיך קדימה וישליך על כל התושבים.

אני מוכרח לבקש פה, במקום שבו אנחנו יושבים עכשיו, שבואו נחליט שאנחנו פה מייצרים את התרבות הנורמאלית, תרבות השיח ותרבות הדיבור. אם אנחנו פה נמשיך ונשמיץ אחד את השני בפרצוף ונגיד בדיוק מה שאנחנו חושבים גם מול הפנים שלו, חבר'ה, זה לא מוביל למקום טוב. זה לא מוביל למקום טוב. אנחנו עוד פעם נעשה את המלחמות הפנימיות פה בתוך היישוב. אני קורא לנו, לכולנו, לא חשוב מי יושב פה עכשיו מסביב לשולחן, בואו נפסיק עם זה. בואו נפסיק עם זה. נחזור לשפיות. כולנו בני אדם, כולנו תרבותיים ואנחנו רוצים להישאר שם. ואני מדבר אל כולנו. מאה אחוז מהאנשים שיושבים פה עכשיו בחדר.

זה כולל את ניר, זה כולל אותי, זה כולל אותנו וזה כולל אתכם. אז בבקשה, בואו נחזור לשפיות. אם אנחנו יושבים פה ומחכים רק שייפתחו המצלמות רק בשביל לצרוח ולצעוק, טעות. לא זה המקום. אנחנו יודעים לדבר ובואו נעשה את זה כשאנחנו יודעים לדבר ונעשה את זה כמו שצריך.

אני מוכרח להתייחס לדברים שנאמרו פה, כי השם שלי פה פעם ראשונה עולה על השולחן הרבה יותר מדי פעמים, ואני לא אוהב את זה. אני אומר לכם את האמת, אני לא אוהב את זה. כל הנושא הזה של המעבר למבנה חלופי של המועצה, אני לא הייתי בלופ. אני לא הכרתי את השיקולים, לא הכרתי את המניעים. לא ידעתי כשזה התחיל. ברגע שזה התניע והיתה פעילות, ידעתי שמתבצעת איזשהי פעילות. מי שהוביל את המהלך הזה היה מנכ"ל המועצה. והרבה מאוד מהמהלכים אפילו ניר לא היה מיועד. אני יודע את זה. אני יודע את זה מרועי, לא מניר. הרבה מאוד מהפעילויות שהוא עשה, שהוא התחיל אותם כבר באפריל, הוא הלך וקידם ועשה פה בדיקות ביישוב. וכל מה שאנחנו עשינו מעכשיו, מהחודשים האחרונים, אנחנו בעצם מזלזלים בכל העבודה שלו. ושל האנשים שכפופים לו. כי הם הלכו ועשו פה עבודה. והפעילו פה אנשים. הביאו פה אדריכל. עשו פה עבודה מאוד מעמיקה. בועז, על אף מה שאתה חושב, שהיא עבודה שהיא לא מדויקת ולצורך העניין לא מדויקת. השקיעו פה ועשו עבודה ואנחנו באים וככה פססס, מעיפים אותה קיבינימט וחושבים שזה היה כלאחר יד.

אז אני, אחרי שנכנסתי לתמונה, הבנתי מה עשו כאן. זה בסדר. לא מוצא חן בעיני רובנו, אני מניח. כי

רוב העבודה היתה בתקופה שלפחות הבנו שיש פה רוב, שאנחנו יכולים לקבל החלטות בתוך הבית. וההחלטה שרצינו להעביר, זה לפחות לעבור לכאן, לתרבותא. וההגדרה של זמני, אגב, בעיני חמש שנים זה זמני, כיוון שזה לא מחליף את מבנה הקבע.

ובועז, הכוונה שלי בזמני היתה חמש שנים זה גם זמני. אתם הנחתם שזמני זה שנתיים. ואני אזכיר לכם עוד דבר. אמרת בתוך שנתיים בית ספר גוונים אמור להתפנות. כי זה מה שתמר ידעה באותו רגע. אז אמרנו אז בואו לשנתיים. אנחנו לא צריכים להשקיע מיליונים. סך הכל שנתיים. אורנית, הבנת? שנתיים בקרוונים זה בסדר גמור. עובדי הרכבת, הנהלת הרכבת עובדת כבר 20 שנה בקרוונים. מה קרה? הכל בסדר.

עכשיו, אין בעיה עם קרוונים. יש קרוונים באמת ברמה מאוד איכותית. אבל לא זה מה שהציעו. הציעו לרועי קרוונים, אגב. חדשים. קרוונים חדשים הציעו לו. תבוא תעשה פה חווה של עשרה קרוונים, לך תעשה עכשיו חווה. כמו חוות עולים כזאת, וככה זה נראה. איפה? אני לא יודע. אבל זה מה שהציעו. אני לפחות ניסיתי.

מר אלעד כהן: מי הציע?

מר אודי וילד: גם אתם.

מר אלעד כהן: אנחנו הצענו קרוונים?

מר אודי וילד: כן.

מר אלעד כהן: זה קרוונים?

מר אודי וילד: לא זה. בפגישה שאתה לא היית, ההצעה הראשונה היתה, דורון ואבי

הציע, קרוונים של הרכבת, משומשים.

- מר דורון טישלר:** אני?
- מר אודי וילד:** לא?
- מר בועז בגריש:** מי אמר?
- מר אודי וילד:** אתה.
- מר בועז בגריש:** אני אמרתי? ...
- מר אלעד כהן:** מה, יש לנו בכיס קרוונים כאלה?
- מר אודי וילד:** בישיבה אצלך בבית בבוקר,
- מר בועז בגריש:** מילה אחת לא היתה על קרוונים מהרכבת. לא היתה אחת!
- מר ניר ברטל:** מה?! אתה אמרת דורון הביא קרוונים מהרכבת.
- מר אודי וילד:** מה זה היה 60,000 שקל, דורון?
- (מדברים ביחד)
- מר בועז בגריש:** זה מה שאתה קיבלת בהצעת מחיר, יש לך את זה בווטסאפ.
- מר אודי וילד:** לא, אני מדבר על הישיבה הראשונה שישבנו אצלך בבית.

מר דורון טישלר:

לא היה דבר כזה.

מר אודי וילד:

אמרת לי 'קחו קרוונים'. לא זה, לא זה.

מר אלעד כהן:

אבל ה-60,000 שקל זה זה. וזה לא קרוון.

מר אודי וילד:

אבל זה מה שנאמר לי בפגישה הראשונה. שאנחנו מדברים על

קרוונים.

מר אלעד כהן:

אם זה היה בפגישה הראשונה -

מר אודי וילד:

לא היית. אני יודע שלא היית. דיברנו על קרוונים. והרעיון היה

לשנתיים. בשנתיים אפשר לחיות בקרוונים. לא קרה כלום. למה שנתיים? כי בתוך שנתיים גוונים מתפנה. מה הבעיה לעבור לגוונים? באותו ערב, בועז, אני מזכיר לך, התקשרת. אמרת לי 'חבריה, מה זה הדבר הזה של גוונים?' כי מה קרה? אני הלכתי לבדוק עם מירה. אני לא הכרתי את הסיפור של גוונים. לא ידעתי על מה מדובר בכלל. אני מתקשר למירה, מירה אומרת לי 'תקשיב, מה שתמר סברה ומה שהיא ידעה זה היה נכון לשעתו.

בינתיים יש עדכונים'. מה קרה? מה העדכונים? אי אפשר לקבל היום החלטה על גוונים. אנחנו לא יודעים מה יהיה. 50-50. או שאפשר לעבור לגוונים או שאי אפשר לעבור לגוונים. אמרתי לה 'את עדיין בקשר עם תמר. את מוכנה בבקשה לעדכן אותה?' אמרה לי 'כן, אין שום בעיה'. עדכנה את תמר. תמר בערב כנראה דיברה עם בועז, התקשרו אלי, אמרו לי 'תגיד לי, בועז, אתה מאוד כעסת באותו ערב. אמרת לי 'מה זה הדבר הזה? עוד פעם מסכלים לנו הכל'. אמרתי לך 'בועז, ניר לא יודע מזה בכלל'. ניר לא יודע בכלל שפניתי למירה. ניר לא יודע שהיא התקשרה לתמר ועדכנה אותה. הוא בכלל לא היה בלופ הזה. את כל התהליך הזה שניסיתי לעשות אתכם, ניר לא היה בלופ. והוא לא שלח

אותי.

אמרת את זה?

מר אלעד כהן:

אני לא יודע. אתה יודע מה? יכול להיות שלא אמרתי. אני מודה. יכול

מר אודי וילד:

להיות שלא אמרתי את זה.

אודי, רגע, רגע. אני חייבת לשאול משהו.

גב' אורנה רייטר:

לא, תני לי להמשיך.

מר אודי וילד:

אתה ראש המועצה, אודי?

גב' אורנה רייטר:

אני לא ראש המועצה. ולא רוצה להיות.

מר אודי וילד:

אודי, אתה עובד לבד, המנכ"ל עובד לבד? איפה ראש המועצה?

גב' אורנה רייטר:

ראש המועצה, אורנה,

מר ניר ברטל:

זה לא רלוונטי. זה לא רלוונטי. אתם רוצים לתקוף את ניר, תתקפו

מר אודי וילד:

את ניר.

זה נקרא סגן ראש מועצה שאפשר לסמוך עליו ולעבוד איתו.

מר ניר ברטל:

אני ניסיתי לבוא ולקחת ולהביא לפיתרון מוסכם. וזו היתה השיחה

מר אודי וילד:

שלי עם בועז. אמרתי בואו נמצא פיתרון מוסכם. ובמילים שלי אמרתי לבועז 'מה ששנינו נסכים, אנחנו נדע לשכנע את כולם'.

מר אלעד כהן: לא, אתה אמרת לבועז לידי, 'יש לי מנדט מניר'. אז אולי לא התכוונת, אולי לא יודע מה. אני שמעתי את זה בישיבה -

מר אודי וילד: אתה לא היית בפגישה הראשונה, אלעד.

מר אלעד כהן: אני מדבר על הפגישה שהיתה בבית אצלך.

מר אודי וילד: לא, אני מדבר על מה שהיה לי בהתחלה עם בועז.

מר אלעד כהן: שאלנו אותך. יש לך מנדט לזה?

מר אודי וילד: וזאת היתה המטרה שלי. המטרה שלי היתה שאנחנו נגיע לסיכום ואנחנו עם הסיכום הזה נביא אותו וכולם יקבלו אותו כי אנחנו נדע לשכנע. זו היתה המטרה שלי. ואני האמנתי שאני אצליח לשכנע גם את ניר. ולא חשוב מה יהיה הפיתרון, העיקר שהוא יהיה מוסכם. ואני הלכתי בתמימות, אני אומר לכם כבר, בשיא התמימות. לא היתה לי שום כוונה לבוא לעשות פתאום ולהחליט על תרבותא. למה? כי בא בועז ואמר לי 'תקשיב, אין לנו תנאים מוקדמים אבל לא תרבותא, ושזה לא יעלה מעל 600,000 שקל. כל השאר תעשה מה שאתה מבין'. או נעשה מה שאתה מבין. וזה בסדר, מקובל עלי. אין לי בעיה. אני לא רוצה להוציא סתם כסף. באותה ישיבה, בועז, אני אזכיר לך, דיברנו על תרבותא קטן. 425 מטר ב-1.5 מיליון שקלים. זה מה שביקשתי. והראיתי לך את התוכניות. זה מה שהראיתי. לא דיברנו על 2.5 מיליון, לא דיברנו על 3.5 מיליון. 1.5 מיליון שקל, תרבותא קטן. גן אחד עובר חינוך, גן שני עוברת רווחה. אמרנו בזה אנחנו פותרים את הבעיה.

אני אמרתי לך תרבותא לא על הפרק.

מר בועז בגריש:

נכון. באותו ערב, בשיחה שדיברנו גם בטלפון, אמרת לי -

מר אודי וילד:

ואני אמרתי לך תרבותא לא על הפרק, גם אצלי בבית וגם כשדיברנו

מר בועז בגריש:

אצל ... אמרתי לך תרבותא לא על הפרק. אמרתי לך 'אקסיומה, מפה אנחנו מתחילים'. זה הכל.

נכון. בסדר. ואמרתי לך 'אני איתך, אני זורם איתך'.

מר אודי וילד:

אודי, תקשיב. אני לא מקליט שיחות.

מר בועז בגריש:

אני גם לא. אני גם לא.

מר אודי וילד:

אני מה זה מדויק. בעיניים אני מסתכל ואני אומר את האמת.

מר בועז בגריש:

היום זה כבר לא רלוונטי. אני אגיד לך מה כן הפריע לי. ואני אגיד

מר אודי וילד:

לכם באמת מה הפריע לי. באתם ונתתם הצעה על המבנים היבילים האלה, שבאמת נראו לי על-א-

כיפק. אנחנו גם קיבלנו הצעה על מבנים יבילים, במחיר קצת יותר נמוך ממה שקיבלנו פה. אמרנו

'נראה בסדר. בהחלט בסדר'. ואז רועי מנסה לתקשר איתו. אמרתי לכם, והוא לא מתקשר. ביקשתי

שתסייעו בזה. חזר אליו. רועי אומר לו 'איפה יש לך מבנה ציבור שעשית בעבר?' הוא אומר לו 'עשיתי

מבנה אחד בראש העין'. 'תן לי כתובת, אני רוצה לנסוע, ללכת לראות אותו'. לא נותן. אמרתי לכם

'תעזרו ליצור קשר'. עזרתם, יצר קשר. יופי. ואז הוא שולח את הצעת המחיר ביום שני בערב. 500

מטר, למה? כי המחירים הם מאוד זולים, אז בואו כבר נכניס את חינוך ורווחה ביחד, זה הגיוני. שזה

בסדר גמור. אומר לנו 'הנה הצעת מחיר. 2 מיליון שקלים, כולל רחבה שלי' נדמה לי '160 מטר לפני

המבנים'. אני מקבל את זה. אני אומר לכם, ניר לא יודע מזה. בסדר? ואם אתם מאמינים לי, תאמינו. לא מאמינים, אל תאמינו. ניר לא יודע מזה. אני שולח את זה, כי אני קיבלתי את זה מרועי, as is אני שולח את זה לבועז. בועז מחזיר לי תשובה, אצבע. אני אומר לו 'תחזור אלי כשתוכל'. כי הוא לא ענה לי בטלפון. עושה אצבע, 'אני אחזור אליך'. אחרי יומיים מתחילות ההתקשקשויות בפייסבוק. אני רואה שדורון כותב משהו בפייסבוק. 'הצענו הצעה של 600,000 שקל ואף אחד לא עושה עם זה כלום'. אני כותב לו 'דורון, איזה 600,000 שקל? קיבלנו הצעה עכשיו של 2 מיליון שקלים. על מה אתה מדבר? הצעה שאתה הבאת'. אומר לי 'אני לא יודע על מה אתה מדבר. תן לי, אני בודק עם בועז'. פעם ראשונה הערב, אני מודיע לכם, פעם ראשונה הערב אני שומע שאתם אומרים שזה מבנה אחד ולא מבנים בודדים. פעם ראשונה. אני לא ידעתי מזה. עכשיו, מה ציפיתם?

מר בועז בגריש: אודי, מה אני אמור להגיד כשאני יודע על חלק מהדברים? הוא לא יודע מה המנכ"ל עשה.

מר אודי וילד: תחזור אלי. תחזור אלי. רגע, ניר. שנייה. תחזור אלי. דורון, תחזור אלי. יכול להיות שטעינו. יכול להיות שלא ביטחנו מה שהתכוונתם. אף אחד לא חוזר אלי. שום דבר. מחכים להצגה היום בערב. הצגה.

מר אלעד כהן: מי פרסם את הפוסט בפייסבוק, את הסרטון? אנחנו?

מר אודי וילד: איזה פוסט? על מה?

מר אלעד כהן: אתה אפילו לא יודע.

מר אודי וילד: איזה פוסט? על מה אתה מדבר? על המבנים שדיברנו? אני מדבר על התהליך שאני ניסיתי לעשות. לא יודע ... אלעד.

- מר אלעד כהן:** זה סרטון של ניר, שפוצץ הכל. מה ציפית, שנשב בשקט?
- מר אודי וילד:** עזוב את זה עכשיו. זה לא רלוונטי.
- מר אלעד כהן:** שלא נגיב? שלא נציג את הגרסה שלנו?
- מר אודי וילד:** לא, אני מצפה שתציג את הגרסה שלך בתרבותיות. ואל תכפישו פה בן אדם שמה אתה רוצה? שייקח אקדח עכשיו וירה לעצמו בראש? זה מה שאתה רוצה?
- מר אלעד כהן:** אני מדבר על הפייסבוק. בואו לא ניסחף.
- מר אודי וילד:** אני גם לא רוצה להגזים. אני אומר, אבל אתם עושים פה שחיטה. שחיטה. אני אומר לכם. אתם עושים שחיטה. עכשיו אני מבין, הכל בסדר, יש פוליטיקה. אני לא איש פוליטי, לא יודע לעשות את זה. פעם ראשונה שאני נתקל בתופעות האלה. ואני אומר לכם, מכוער, משני הצדדים.
- מר אלעד כהן:** תגיד, אתה ראית את הסרטון שראש המועצה פרסם?
- מר אודי וילד:** תקשיב מה אני אומר.
- מר אלעד כהן:** אז תגיד לו את זה.
- מר אודי וילד:** אני אומר, מכוער לכל הכיוונים. ואני מבקש, חבר'ה. תפסיקו עם זה. אני אומר דבר אחרון. דבר אחרון פה, ואני מנסה להבין. למה אתם פה? למה באתם היום?

אני הזמנתי אותם.

מר ניר ברטל:

אתה הזמנת. בעקבות מה הוצאתם את הסכסוך עבודה?

מר אודי וילד:

אתה רוצה שאני אסביר לך בדיוק?

מר אודי מנור:

כן.

מר אודי וילד:

מר אודי מנור: אז אין בעיה. אנחנו ישבנו ביום, שבוע שעבר, ראשון או שני, ישבנו בפגישה עם ראש המועצה, בסדר? אני אגב פעם ראשונה פגשתי, נפגשנו פעם ראשונה. אני לא מכיר, אין לי שום עניין. לי אישית, בסדר? אורנית חיה פה, היא מכירה את כולם. בעקבות אותם דיווחים ופסק דין ששמענו, שהמועצה אמורה לפנות את המבנה שלה ב-1.2.2021. בסדר? אני מבחינתי, באחריות שלי, גם כלפי העובדים, אם זה עוד חודשיים שלושה, העובדים האלה צריכים להיות איפשהו. אנחנו לא יכולים לחכות לרגע האחרון ואז לבוא ולפנות לראש המועצה או למועצה או לא יודע מה ואז לעשות את הסכסוכים ואז זה. אנחנו באנו וישבנו עם ראש המועצה. התשובות שקיבלנו זה שכרגע אין פיתרון. ואני מצטט אותך. העובדים הולכים לעבוד מהבית.

נכון.

מר ניר ברטל:

מר אודי מנור: שעלי זה לא מקובל. על הוועד זה לא מקובל. על העובדים זה לא מקובל. אני סיימתי את הפגישה הזאת, בנחמדות. אבל שלחנו מכתב לראש המועצה, שלחתי לו מייל שאנחנו רוצים תוך 24 שעות איזושהי התייחסות. איזושהו משהו, פיתרון לאופק. אני לא יכול לחכות לפברואר, בשביל שהעובדים יהיו בחוץ. כל מה ששמענו פה עכשיו, אני לא מכיר את זה. עכשיו אני שומע את זה. אנחנו באים לייצג את העובדים, אני לא נכנס לעניינים שלכם במועצה. זה שלכם.

בעקבות אותו מכתב, למחרת, ראינו שזה לא נענה, לא התייחס והכרזנו על סכסוך העבודה. סכסוך עבודה, אגב, זה לא אומר שמחר אני הולך לשבות. זה אומר שיש לי את הכלי הזה, זה כלי יחיד שיש לנו, אגב, כארגון עובדים, כשיש מחלוקת. ולפחות בנקודה ההיא. אותי זה לא מעניין שהמועצה בעד או נגד. אותי זה לא מעניין. אני בסוף רוצה את העובדים.

אגב, ואני אמרתי את זה גם במשפט מקודם. מבחינתי באתי לפה, לפחות אני מדבר עלי. שמעתי את כל מה שאמרו פה כל החברים ושמעתי את ההצהרות שהעובדים לא ייפגעו, לא משנה מה. מבחינתי זהו. אני סיימתי. אם אתם אומרים לי עכשיו העובדים נשארים במבנה, מצאתם להם מבנה ושומרים עליהם, אז אין לי צורך בסכסוך הזה. אני לא בכוח, אין בעיה להסיר אותו מחר, אם צריך. אבל אם אתה שואל למה באנו, אז באנו גם לשמוע. אגב, אני היום קיבלתי תמונה יותר רחבה, שלא ידעתי.

מר אודי וילד: אני חושב שפה התבטאו כבר הרבה מאוד אנשים. אנשים שישובים כאן כולם סביב השולחן הזה תמימי דעים. אף אחד לא מתכוון לפגוע בעובדים. אף אחד לא מתכוון להרע את התנאים שלהם. להיפך. אם היינו מוצאים פיתרון או ביבילים, אפילו במילה קרוונים, מותר להגיד את זה, זו לא מילה מגונה, אבל שהם ראויים למגורים של עובדים.

מר אודי מנור: אני חושב שהאינטרס שלנו הוא זהה. כי בסוף עובדים ממורמרים יביאו לכם שירות לתושבים שלכם.

מר אודי וילד: הצד השני זה התושבים. אנחנו חושבים שיש עובדים שצריכים לקבל תנאי עבודה נכונים, אבל גם הציבור צריך לקבל תנאים נוחים. ואנשים לא צריכים להסתובב פה בכל היישוב בשביל לדעת 'רגע, היום איפה היום הרווחה, איפה היום החינוך',

מר אודי מנור: אני בא מעיר שעד לפני שלוש או ארבע שנים זה היה המצב. עיר. שהיו קרוונים. אתה רוצה למצוא משהו, אתה הולך להוד השרון, בסדר?

מר אודי וילד: אם אתה יודע להגדיר זמני שהוא קצר, נראה לי סביר. אני מעריך שהפיתרון שלנו, גם שאנחנו מאוד רוצים אותו, לא חשוב מה יהיה, פיתרון שייקח הרבה זמן. זאת אחת הצרות שלנו.

מר אודי מנור: זה עניין שלכם. אני אם אתה אומר לי שבזמן הזה העובדים הם לא נפגעים והם בתנאים טובים והם לא -

מר אודי וילד: אני רוצה לחזור להתחלה. אני לא מוכן שאנחנו נאבד פה חברים או ידידים בגלל שפה אנחנו חלוקים.

מר אודי מנור: זה עניין שלכם, חבר'ה.

מר אודי וילד: אני עם בועז בקשר הרבה מאוד שנים. ואני לא אאבד את זה. אני לא אאבד את הקשר הזה בגלל שפה אנחנו חלוקים. ואותו אני מאוד אוהב, הוא יודע את זה. ואנחנו ננסה לעשות דברים ביחד. אפילו שהוא יושב פה, בכיסא הזה, ולא בכיסא שלי. אבל אני מנסה להשליך את זה על כל היישוב הזה. חבר'ה, אנחנו מה, מה יש בינינו? אני נגד ביבי, אתה בעד ביבי, וסבבה. אבל אנחנו חיים ביחד. מה קרה עם זה? לא קרה שום דבר רע. הכל בסדר.

מר בועז בגריש: רגע, אמרת שהצבעת ביבי.

מר אודי וילד: לא אמרתי כלום. רק אמרתי את מי אני אוהב. חבר'ה, בואו נתחזר לשפיות, בסדר? ואני חושב שניר, גם אתה צריך לומר את המילים האלה. ואני מקווה שנחזור לנורמאליות.

מר בועז בגריש: אני רק רוצה משפט אחד.

מר ניר ברטל:

אבל אחד של אלעד. לא אחד -

מר בועז בגריש:

אני לא רוצה להיכנס למה היה. אני חושב שרוח הדברים מאוד ברורה פה סביב השולחן. אני חושב שבאמת, ואני לא מחפש עכשיו את מי התחיל, אודי. זה לא מעניין. ואני אומר לך באמת. אנחנו, ואני מאוד, אעשה הכל, שאנחנו לא נגיע למצב שחס וחלילה ברמה האישית זה יביא אותנו לשם. זה לא יהיה שם. אני מאמין לך, כמו שאני מאמין למשפחה שלי. זה אני אומר לך. אבל אני אומר, אם הטמפרטורות ירדו, הטמפרטורות ירדו. לא צריך ללכת להוריד אותם.

מר אודי וילד:

בוא נשלוט גם אנחנו.

מר בועז בגריש:

בבקשה.

מר ניר ברטל:

תודה.

מר אלעד כהן:

אם אתה רוצה שהטמפרטורות ירדו, בואו נעבור כבר להצבעה. אם תתחיל להגיב,

מר ניר ברטל:

אם אתה רוצה שהטמפרטורות ירדו, אז אל תיתן לי לצעוק. קודם כל, אודי, אני מסכים איתך מאוד ואני רוצה להגיד את זה מנקודת מבט אחרת. אמרת שהמחלוקות לא יפגעו בקשרים ובחברויות האישיות. אני מסכים. אבל אני רוצה להוסיף על זה עוד נדבך. אנחנו לא פה בשביל לשמור על החברויות או לריב בינינו. אנחנו כבר שעתיים ורבע יושבים ומדברים. אתה ככה ואתה ככה, אתה התכוונת ולא התכוונת.

אתה יודע מה? כולם צודקים פה היום. כל אחד מנקודת מבטו בטוח שהוא צודק. כי אני דיברתי על קרוונים, התכוונתי לקרוונים שבועז הציג במצגת, שהם ... ושהם דולפים. אתה חשבת שהוא מדבר

על הקרוונים האלה. תמר אמרה החלטה חלוטה להעביר את בני עקיבא לזה, והיא לא מכירה שום סיכום ישיבה שהיא, זה בסדר שהיא לא מכירה. מבחינה החלטה חלוטה והיא בטוחה בזה במאה אחוז, אבל קרו אחרי זה עוד דברים. רגע, שנייה. תמר, שנייה רגע.

גב' צדוק תמר: ניר, אתה מטעה. ... מכיוון שאני שוחחתי, אחרי שאתה דיברת על זה שבני עקיבא לא עוברים לגוונים, אני הרמתי טלפון למנהלת החינוך שלך, למירה, והיא אמרה לי שבני עקיבא, היא לא מכירה שום שינוי בהחלטה. שאלתי אותה, את מכירה החלטה? היא אומרת לי לא, אין שום שינוי. אז אל תשקר.

מר ניר ברטל: זה עדיין לא סותר. אני לא משקר. זה עדיין לא סותר. זה שמירה לא מכירה יכול להיות שקרו דברים שמירה לא מכירה. וזה בדיוק מה שאני אומר. אלעד, תודה. וזה בדיוק מה שאני אומר. כל אחד אני בטוח שדיבר מדם לבו ומאמין במאה אחוז בדבריו, בדיוק כמו שאני מאמין בדברי. אבל יש פה מיסקולקולציה, חוסר אינפורמציה וחוסר תקשורת ברמה הכי בסיסית. אנחנו לא, לפחות אני לא פה בשביל לריב עם אף אחד. אני פה בשביל לקדם את היישוב כמו שאני מבין, לכיוונים שלפחות הצגתי בפני הציבור, שהכיוונים הנכונים שהיישוב הולך אליהם. לא לריב. אנחנו מבזבזים עכשיו שעתיים ומשהו בשביל לריב אחד עם השני. ואם אנחנו נעתיק ממשלת ישראל אולי, שעסוקה כל הזמן בריבים הפנימיים של עצמה, כולם יפסידו, אף אחד לא ינצח והכי גרוע, היישוב והתושבים יפסידו. לכן, זה חבל. ועכשיו להוכיח אתה צדקת ואתה אמרת. וואללה, אפשר לעשות את זה, חבל על הזמן, מיותר. אם מישהו נפגע ממה שאני אמרתי, ממה שאני כתבתי, אני מתנצל. לא היתה לי שום כוונה לפגוע. ואני יכול להסביר כל ווטסאפ שכתבתי ולמה ואני עומד אחרי כל מילה שכתבתי עדיין, וכל סרטון שאמרתי, אני יכול להסביר כל מילה שאמרתי. אין לי שום כוונה לפגוע, אבל כן חשתי מחויבות כשהוכרו סכסוך עבודה לעדכן את התושבים. עדכנתי את התושבים. אם לא הייתי מעדכן היית אומר לי 'אתה מסתיר מידע'. פונים אלי, שואלים אותי 'ניר, למה אתה סוגר את בני עקיבא',

אתה יצרת את הסכסוך הזה.

גב' צדוק תמר:

בסדר. אני יצרתי את הסכסוך הזה. אורנית, אני יצרתי את סכסוך

מר ניר ברטל:

העבודה?

יש דרך לעדכן.

מר אלעד כהן:

אלעד, שנייה. אורנית, אני יצרתי את סכסוך העבודה?

מר ניר ברטל:

אתה עדכנת את הציבור אחרי שהוא כבר היה ...

גב' צדוק תמר:

אני באתי, אמרתי לכם תכריזו על סכסוך עבודה? לא. אני לא באתי

מר ניר ברטל:

אמרתי תכריזו על סכסוך. אני לא יצרתי את סכסוך העבודה. אני לא צריך אותו. הלוואי ולא היה. סתם בזבזנו זמן עוד פעם בלריב עם עצמנו במקום לעשות את מה שטוב ליישוב. דרך אגב, מה שטוב ליישוב זה לא רק מה שאני חושב. מה שטוב ליישוב זה מה שכולם פה חושבים. אבל בשביל שאנחנו נדע, בדרך כלל כשנפגשים אנשים, צריכים לדבר אחד עם השני בשביל לעשות ... אורנה שמה לב שכתוב 640 ולא 690, וואללה, נדייק את זה וכדומה. ואני שם לב שככה אנשים משתפרים, משפרים את ההצעות. אבל בשביל זה צריך לבוא ולדבר. אם אנחנו נהיה עסוקים בעצמנו, אנחנו שלוש שנים עכשיו נהיה עסוקים בעצמנו, במקום לקדם את היישוב, ונישאר אחורה. חבל.

אני בטוח שאף אחד לא יושב פה בשביל לריב אחד עם השני. שום דבר טוב לא יוצא, לא לי, לא לתושבים, וזה הכי חשוב. זה באופן כללי, פחות או יותר באותו כיוון כמו שאודי אמר. יש לנו אחריות. אני לפחות חש אחריות גדולה מאוד על הרבה דברים שקורים פה ביישוב, שהגנים יישארו פתוחים, שהיישוב יהיה נקי, שיהיה ביטחון ועוד הרבה דברים. אני עסוק בזה כל יום, 18 שעות, כבר שנתיים. וזו המטרה שלפחות אני שם לנגד עיני, כמה שאני יכול. לפעמים יש גם דברים אחרים. אז חבל שאנחנו מדברים על עצמנו במקום לדבר על היישוב.

עכשיו אני רוצה לדבר בקצרה לגופם של דברים. לא בשביל לפתוח דיון. ואני מניח שחלק הדברים אולי לא יהיו מקובלים, אבל אולי בכל זאת נאמרו פה הרבה דברים, אני רוצה להתייחס. בסופו של דבר, כל המהלך, העניין הזה, של לקצר את חוזה השכירות נועד, להבנתי, בראש ובראשונה לחסוך כסף למועצה. אם הייתי יודע שהמהלך הזה יבזבז כסף למועצה היינו תקועים עוד שנתיים במועצה והיינו מנהלים את הדיון הזה במקום ב-2020, ב-2022. אותו דבר, כי אז היה נגמר חוזה שכירות והיינו מנהלים את הדיון הזה, איפה יושבת המועצה.

אני חושב, ואני עדיין בטוח בזה, שכסף שאנחנו משלמים בשכירות, זה 350,000 שקל היה, ועוד 40,000 שקל לארנונה, 390,000 שקל בשנה שהמועצה עולה לה להיות במשרדים. תוך שלוש, ארבע, חמש שנים, עם אותו כסף, אתה יכול לבנות קרוונים, תרבותא, דברים אחרים. ואז יש לך מבנה. ומשרד הפנים משתתף בחצי מהעלות. אז אתה עושה פרויקט ב-2 מיליון שקל, קיבלת 1 מיליון שקל, זה עלה לך רק 1 מיליון. 1 מיליון זה בערך שלוש, ארבע שנים של שכירות במועצה, ויש לך מבנה.

עכשיו בואו נדבר על המבנה. בועז, כשאודי נפגש איתך ואתם הבאתם את ההצעה של הקרוונים במחירים מאוד זולים, אמרתי 'מעולה'. אחלה. בואו נבנה קרוונים. אני לא נעול על תרבותא. מבנים תעשייתיים ראויים, ואם הוועד היה שובת על זה, אני הייתי בא איתם בדברים וחושב שהם כן טועים. כי זה יכול להיות אפילו שיפור תנאים ביחס לקיים.

כשאודי התקשר אלי ואמר לי 'ניר, נפגשתי עם בועז, בועז הביא אחלה הצעת מחיר', אמרתי 'מעולה'. ב-600, ב-700, במיליון, פחות כסף, מבנה טוב, אני מסכים. ככה אמרתי לאודי. אודי שאל אותי אם יש על מה לדבר. אמרתי יש על מה לדבר, בשמחה. התקדמנו, התקדמנו, בסוף מה שהגיע אלינו זה 2 מיליון שקל. ל-500 מטר. בפחות מטרים. אמרתי אוקיי, זה יותר יקר מתרבותא.

מה הוא ידע, מה הוא לא ידע. הוא אומר שהוא ידע.

גב' אורנה רייטר:

לא, הוא עדכן אותי אחרי. כשהוא פנה אליהם לא ידעתי. ואני סומך

מר ניר ברטל:

על אודי במאה אחוז. לדבר ולעשות מה שצריך. אחרי זה אודי חזר ועדכן אותי.

מר אלעד כהן:

אתה מבין שכשהוא דיבר איתו אחרי זה, זה ירד למיליון שקל.

מר ניר ברטל:

מעולה, חבר'ה, בואו. מיליון שקל מבנה ראוי, שהעובדים מסכימים עליו, משפר את התנאים, יותר זול, תגיד איפה חותמים, נעשה את זה מחר. בשמחה. מה אכפת לי תרבותא, לא תרבותא? אכפת לי שלי, לעובדים, סליחה, יהיה מקום ראוי לעבוד בו ומקום ראוי לתושבים לבוא להיות בו. בועז, אני מוותר מראש על השירותים. אני לא תכננתי, לא קבעתי את הגודל של אף אחד. יש אדריכל. אמר 'יש פרוגרמה של מה צריכים. קחו, תעשו'. לא קבעתי שם שום קיר ושום דבר. אני אומר לכם, אפילו לא ירדתי לרזולוציות האלה, כי אין לי מה עכשיו לרדת אם החדר של קרן יהיה 25, 27, זה לא מעניין להגיע לזה.

מר בועז בגריש:

אתה יודע שקרן אמרה לי שהיא ב-2 על 2 מסתדרת?

גב' קרן ענבר:

נכון. אני עומדת על הדברים שלי.

מר אלעד כהן:

כולל חדר ישיבות לגזברות, שאני לא יודע מאיפה זה -

מר ניר ברטל:

חבר'ה, אתם רוצים נבוא, נעשה את הדיון איזה גודל יהיה חדר לכל עובד? בשמחה, בואו. נעשה את הדיון.

גב' אורנה רייטר:

אולי במקום, לעשות דיון 'לא ידעתי, עשו לי', אבל הבאתי את זה להחלטת מועצה שאנחנו נצביע על מיליוני שקלים. ניר, זה רע מאוד.

מר ניר ברטל:

נכון מאוד, אורנה. ואני אסביר לך גם למה. כי בינתיים, מכל ההצעות שבועז הלך, ובעז אתה לא צריך להחליף וללכת למדוד ולא לעשות שום דבר. זה לא התפקיד שלך. אתה רוצה, בשמחה. בשביל זה יש עובדים שאנחנו משלמים להם והם צריכים להביא חלופות

וכדומה. וכל התהליך שעשינו עכשיו, עשינו אותו גם פחות או יותר,

מר בועז בגריש: סליחה, רק משפט אחד. אמר גם אודי קודם. נעשתה פה עבודה יסודית. כשאני הולך עם הקבלן, בכתב כמויות כתוב פירוק של המבנה מאחורי הגן בסביון, גג בטון, וזה גג מפח, כשכתוב בפנים מפרט של מטבח, עם דלתות, בלי שיש, אני לא יודע מי עשה את העבודה. אני אומר לך תקשיב, באמת, זה הזוי. אין לי יותר מה להגיד. אין לי. אם היה פה תהליך סדור, והיינו רואים,

מר ניר ברטל: בועז, אז שנייה. אז אני אגיע לשורה התחתונה שאני מנסה. המאפיין פוינט שלי שאם אנחנו נמשיך לבוא ולהתעסק בעצמנו, אמרת ככה, אמרת ככה, היישוב ילך אחורה. חבל. לא בשביל זה אף אחד נמצא פה.

מר בועז בגריש: די, אני אומר תתקדם.

מר ניר ברטל: אני מתקדם, שנייה, בועז. אני רוצה להגיע לנקודה. לפחות מבחינתי פניתי אליך באמת בדיוק במטרה הזאת באוגוסט. בוא נשב. אתה רוצה מצלמות בשביל שנשב ביחד? אני אביא מצלמות ונשדר את זה בפייסבוק לייב. בשביל שנשב ביחד ונדבר איפה יהיה המבנה.

מר בועז בגריש: אין לי פייסבוק, אני לא יכול לראות את זה.

מר ניר ברטל: אני אראה לך אחר כך. אפשר גם ביוטיוב. לא משנה. אם צריך מצלמות בשביל שנשב וניפגש, נביא מצלמות בשביל שנשב וניפגש. חבר'ה, כל הדיון הזה היינו יכולים לעשות אותו באוגוסט. לא רציתם, חבל. בסופו של דבר, אני מניח שכולם בעד הארכת הסכם השכירות, תיכף נדבר, עם הסתייגויות. לא בטוח שאני מסתייג מהם יותר מדי, אבל תיכף נדבר עליהם בסוף. בסיכומו של דבר אני חושב, אני עצוב ושמח. מצד אחד אני שמח, כי יש לנו במועצה

פיתרון. אין סכסוך, המועצה ממשיכה לעבוד. אבל ההסכם שאנחנו כנראה הולכים לאשר אותו היום זה להמשיך ולזרוק כסף.

ההסכם הזה זה בערך 430,000 שקל בשנה הראשונה ועולה. 430,000 שקל בשכירות. בואו ניקח את ה-430,000 שקל האלה ונעשה איתם מעשהו. קרוונים, יבילים, תרבותא, לא יודע מה. לכן, מבחינתי, זה עצוב. כי כל הרעיון של המהלך לצאת מהמכרז זה לחסוך כסף וזה חוסך כסף. ביררנו עם עצמנו ארבעה חודשים. יבילים, לא יבילים, תרבותא. תאמין לי, לא משנה, החיסכון הכספי פה, מאות אלפי שקלים, יותר חשוב מגודל החדר של כל אחד אחר. וזה הדבר החשוב. אנחנו לא מועצה ששופעת בכסף.

ועכשיו, אם אנחנו נאשר את זה, אנחנו בהסכם, תנאי חשוב שיש פה בהסכם, שלא היה בהסכמים הקודמים, סעיף יציאה. ברגע שאנחנו מגיעים להסכמות, אני אומר ומודיע לבעל הבית, תודה רבה, עוד חצי שנה יוצאים. בואו נגיע להסכמות, נודיע לו, תוך חצי שנה נצא. ויכולים לחסוך כסף, במקום להיות שם. אם אנחנו נמשיך לריב בינינו, נפסיד מיליונים. אני לא נעול על שום דבר. אני רוצה מקום כמה שיותר זול, שומר או משפר כמה שאפשר את תנאי העובדים ותנאים של התושבים. כל השאר לא מעניין אותי. אני חושב שאנחנו יכולים להגיע להסכמות האלה.

אני מתלבט אם להתייחס, אבל כמה דברים קטנים אני כן אתייחס. מפעל הפיס, מה אמרתי, מה לא אמרתי, כן כתבתי, רועי חתם, לא חתם, לא היו מאשרים את זה. גם אני עכשיו מפעיל מכבש לחצים ועשינו קומבינה. להגיד להם אני מעביר את בני עקיבא לשם ואז תאשרו לנו, לא, זה מבנה שיש שם התחייבות. דרך אגב, הם אמרו שעל פעילויות אחרות שהן לא משרדי מועצה, הם ישקלו את זה. אם נניח רוצים לעשות שם פעילות נוער, נעביר את מרכז נוער. יכול להיות שהם ישקלו את זה, כי הם מימנו את זה לפעילויות,

אתה מבין שגם בתרבותא יש לך בעיה.

מר אלעד כהן:

יכול להיות שתהיה בעיה.

מר ניר ברטל:

קיבלת מיליון שקל ממפעל הפיס.

מר אלעד כהן:

למה אתה חוזר לתרבותא?

דוברת:

שנייה רגע. אז זה לעניין הטענה שאני שכנעתי, הפעלתי לחצים על

מר ניר ברטל:

מפעל הפיס. א'. הפליירים לא מומנו מכספי ציבור פה. אני מימנתי את הפליירים. את המכתבים הדפוס והחלוקה בדואר, מימנתי בכספי האישי. בדיוק כי ידעתי שיעלו כאלה טענות. הקרוונים שהתייחסתי בסרטון לא התכוונתי לקרוונים האלה. התכוונתי לקחת שלושה קרוונים שממול בני עקיבא, שהיו בהצעה הראשונה שאתה הצגת במצגת כאופציה להשתמש בהם. החוזה, אני לא הסתרתי אותו. ישבתי עם אודי, ביחד עם מוטי שועלי, שהוא הבעלים של חברת חברת מדרש נכסים. אני, אודי ומוטי. ופעם ראשונה באנו ודיברנו. אני לא זוכר באיזה יום זה היה שבוע שעבר, רביעי, אם אני זוכר נכון.

רביעי ובחמישי כבר היתה טיוטה?

גב' אורנה רייטר:

חמישי היתה טיוטה. כי אמרנו לו 'מוטי, אנחנו צריכים לקבל החלטה

מר ניר ברטל:

לפני חנוכה'.

אבל ברביעי כבר הוצאת את הסרטון הקשה.

גב' אורנה רייטר:

רגע, אני אסביר, שנייה. אמרתי לו 'מוטי, אני חייב לקבל החלטה לפני

מר ניר ברטל:

חנוכה. כי אם אין לי אפשרות להישאר פה ב-31.1, אני עכשיו צריך להתחיל לארוז את המועצה. וכבר עשינו ישיבה עם העובדים איך אורזים. מה זורקים, מה סורקים, מה מתייקים ולאן כל אחד עובר'. חלק מהבית וחלק אולי היינו מוצאים להם דברים. קרן היתה בישיבה הזאת ואורנית היתה בישיבה הזאת. אמרנו לו 'אני צריך לקבל החלטה לפני חנוכה אם אני יוצא או נשאר. כי אני לא יכול לקבל

את זה ב-30. לארוז את המועצה זה זמן'.

הזמנתי את אודי לשבת. ישבנו שלושתנו ביחד וגיבשנו, ואמרתי לו 'אני צריך הסכם פשוט. אי אפשר עכשיו את כל המחלוקות שיש למועצה, על האנטנה של פיקוד העורף שחושב שאנחנו שמנו, לא יודע בכלל מה הסיפור הזה'. אמרנו 'צריכים פשוט'. הוא אמר לי, ניר, בגדול הבנתי ממנו שהוא רוצה אותו דבר. שהוא רוצה שנישאר. אמרתי 'בוא נעשה כמה שיותר פשוט'.

יש דברים נוספים בהסכם?

מר בועז בגריש:

שום דבר נוסף. הוא ביקש, יש דבר אחד, הוא ביקש סעיף 4.2. אם מישהו מחפש פה איזה קונציס, הבטחות. הוא אמר שיש את המרפסת, שהוא רוצה לסגור אותה סגירת חורף. אמרתי לו 'אני לא מתנגד'. עוד ארנונה למועצה. מה אכפת לי.

השאלה אם מבחינת התביעה של המקום, בדקתם שזה אפשרי?

מר אלעד כהן:

לא בדקתי. רגע, שנייה, אלעד, תקשיב. אמרתי לו 'תגיד, אין לי בעיה. אבל אתה צריך להגיש תוכניות למהנדסת, לבדוק שזה אפשרי, בטיחות, כל מה שצריך'. אבל בשמחה. לא יפריע, לא בדקתי. כל מה שכתבנו, 'המשכיר מעוניין', אני בסך הכל אומר שהוא מעוניין לבצע סגירה של הקומה השנייה במרפסת. אני אמרתי אני אשתף פעולה ואסייע ככל הניתן ואם הסעיף הזה לא היה כתוב, הייתי עושה את זה אותו דבר. מסייע, בלי להטיל חובה, עלות או אחריות. זהו, זה הדבר, העז היחידה שאם מישהו מחפש פה עיזים.

לא, לא, איזה שטח זה?

מר בועז בגריש:

תבוא למועצה, במשרד שלי, מה שרואים מהחלונות שלי.

מר ניר ברטל:

מר אודי וילד:

תגידו שלום למוטי, כי הוא מסתכל עלינו עכשיו.

מר בועז בגריש:

מי זה מוטי?

מר אודי וילד:

מוטי שועלי. איתו אתה הולך לחתום את ההסכם. הדבר היחידי שאני

חושב שביקשנו ממנו, במצלמה, הוא מסתכל עלינו עכשיו, הדבר היחידי שביקשנו ממנו, שהוא יטפל
בנזילות.

מר ניר ברטל:

זה כתוב.

מר אודי וילד:

זה כתוב. אז זהו. ואני חושב שיש לנו, אם כל מה שנאמר בשיחה

הזאת אכן יתקיים, אז יש לנו פרטנר טוב גם לדברים נוספים.

מר ניר ברטל:

מה שכתוב אלו הדברים היחידים שסוכמו. אין שום דבר, שום

שטיקים.

מר אלעד כהן:

מה שכתוב בהקשר של המרפסת, אם הכוונה היתה שהוא יגיש היתר,

ואם הוא זכאי לקבל אז הוא יקבל ואם לא אז לא, אז אני כבר אומר לך שסעיף 4.2 שמדבר על זה לא
כל כך ...

מר ניר ברטל:

אני לא יודע, לא בדקתי אם הוא זכאי להיתר, לא צריך היתר. אני לא

יודע. כל מה שכתוב שהשוכר, קרי אני, המועצה, ישתף פעולה ויסייע. אני אשתף פעולה אם זה יהיה
כתוב או לא כתוב. תוריד את זה, אני עדיין אשתף פעולה ואסייע. כי הוא לא עושה פה שום דבר רע.
אם זה אפשרי וזה טוב ולא מפריע, דרך אגב, אני מניח שאם צריך היתר, זה יגיע לוועדת תכנון ובנייה
והוועדה תחליט. אלעד, עזוב. אתה מחפש, שוב. אתה מבין, אלעד? אנחנו מדברים פה על הסכם של 6

מיליון שקל ל-10 שנים, ואתם נתפסים פה לזה. גם פרופורציות. בועז, בכל הצעה, אם תרצה למצוא איזה סעיף כמויות לא נכון אתה תמצא. ועשינו את העבודה קודם כל בשביל לקבל הערכת מחיר. בסופו של דבר, שורה תחתונה, חבריה, אני חושב, עזבו רגע תרבותא, קרוונים, בני עקיבא. הדבר הראשון, צריכים לצאת מהמרכז כמה שיותר מהר. זה חוסך למועצה כסף. רוצים לבנייה תעשייתית, אדרבא. תרבותא, בשמחה. חבל לשפוך את הכסף על שכירות. אנחנו יכולים לקחת הלוואה. חצי ממנה משרד הפנים מממן לנו דרך מענק האיזון. כבר חצי מהכסף חסכנו. אם נעשה את זה גם יהיה זול, שנתיים, שלוש, ארבע שנים, דמי שכירות פה, יש לנו מבנה. ואז נקדם אופציית קבע. אופציית קבע, לא יודע איזה אפשרויות אתה חושב עליהן. ייקח ארבע, חמש שנים, במקרה הטוב, אם חותמים על זה. אז בארבע חמש שנים שאנחנו במועצה, שמנו פה 2, 2.5 מיליון שקל. אז ב-2, 2.5 מיליון במקום שנותנים אותם למישהו, תשקיע באיזה מבנה שלך.

יישארו לך קרוונים, יישארו לך תרבותא, לא משנה מה. זהו, זה כל הרעיון מאחור. היגיון כלכלי. במקום לשלם לשכירות, לשלם למבנה שיישאר לנו. מפה התחילו להתפתח כל הדיונים וכל הויכוחים. אני מזמין, בבקשה, בועז, דורון, כולם פה אנשים טובים שרוצים את טובת היישוב. אולי יש לנו קצת מאבקים פוליטיים. אני צריך להגיד שסיעת יחד היתה לא בסדר עשר שנים, אתם קשה לכם להגיד שקורים דברים טובים, סבבה. נשחק את המשחק הפוליטי, אבל בואו. אם אנחנו נמשיך לריב ככה ולא להיפגש ולדבר פתוח, כל החלטה שנקבל תהיה לריב, לריב סתם. חוסר תקשורת מינימאלית. חבל, ויש לנו עוד כל כך הרבה דברים, כל כך הרבה תוכניות, דברים שאפשר לעשות ולקדם ולפתח פה את היישוב.

אני קורא לכל מי שרוצה לבוא, לשבת על כל נושא. לשמוע. אני לא נעול על שום דבר חוץ מדבר אחד. דברים שטובים ליישוב. כן לעשות שכונה, לא לעשות שכונה, כן אזור תעשייה, לא אזור תעשייה, אם זה טוב ליישוב, אני אתכם. קח את הקרדיט, ההצעה שלך מעולה, כל הכבוד. לא צריך, זה מה שמעניין אותי. רוצים שניפגש רק בישיבות מועצה, בואו נעשה את זה רק בישיבות מועצה. ניפגש, נדבר על הדברים, נעשה דיון. חבל. יש לנו עוד מעט דיוני תקציב. אפשר להכין לכולם הצעה שנייה כבר. ההצעה הראשונה היתה לשבת מקצועית עם יוסי, בלעדי. לא יודע אפילו מי מימש אותה. בעצם אולי אחת. בואו, יש לנו דיוני תקציב. אפשר לריב על התקציב עכשיו מפה שנה קדימה. לריב על איזה

10,000 שקל, 100,000 שקל, אפשר לריב עליהם.

בסוף צריך תקציב טוב למועצה. אני לבד לא יודע להביא תקציב טוב. בואי תגידי מה את רוצה שיהיה בתקציב, תגידי מה אתה רוצה. ביטחון? יותר ניקיון רחובות? יותר פינוי אשפה? יותר חינוך? בשמחה. בסוף יש כסף שנכנס, צריך להחליט לאן הוא יוצא. לא כל התורה אצלי ואני לא נבחרתי רק לכפות את רצוני. כל מי שמוכן לשתף פעולה, לשמוע, בשמחה. זהו, סיימתי. בואו נעבור לגופם של דברים.

כמה מילים. לא כזקן השבט מבחינת הגיל,

מר אלעד כהן:

המנוסה,

מר ניר ברטל:

אבל אולי מבחינת הוותק, ניסיון. זה יישמע קצת צנוע כזה. אז יש לי ראייה קצת יותר רחבה וכפי שאתה יודע הייתי בצד ההוא ובצד הזה. מכיר את זה ומכיר את זה. יודע איך הדברים נראים מפה ומספיק שנים גם הייתי בפוזיציה של אודי. ויודע איך הדברים נראים משם. חשוב לי רק שתבין, ניר, שבשלטון המקומי הרי אין אידיאולוגיה. אין פה ימין, שמאל, חרדים וכו'. יש פה הבדלי דעות בנושאים מסוימים, ורק מסוימים. ולמה אני אומר את זה? כי מי שראה אולי את מה שקרה בפייסבוק, בשבוע שבועיים האחרונים, שמהבוקר עד הערב יש פה התקוטטות. אז מי שיבדוק סטטיסטית, יגלה ש-90% לפחות, אם לא 95% מההחלטות מתקבלות פה אחד.

נכון שיש החלטות בעניינים נקרא לזה סמי הרי גורל, כמו צו ארנונה, כמו תקציב, מבנה מועצה. שמה לעשות, יש הבדלי תפיסה. מה שחשוב לי שתבין ניר, שזה שאנשים רואים מציאות שונה ממך, זה לא הופך אותם כאנשים שמחפשים לנגח אותך וכאנשים שמנהלים נגדך מה שנקרא מאבק, שיח פוליטי. לא. אני אומר את זה, כי אנחנו שומעים את הקולות האלה, וחבל.

אתה יכול לבוא ולהגיד 'חברים, אני חושב שאתם טועים. אבל זו זכותכם'. אבל אתה לא יכול להפוך אנשים שחושבים אחרת ממך כאנשים לא ענייניים, לא רוצה להגיד לא ראויים. אני לא... שאמרת לי לא ראוי, אבל לא ענייניים או פוליטיים. ממש לא. יש עוד שלוש שנים. עוד יהיו הרבה מחלוקות. יש

ישיבת תקציב עוד חודש. אני לא יודע איזה דברים יאמרו. תכבד את הדעה של האחר, כפי שאחרים מכבדים את הדעה שלך. ובוא נעבור ברשותך להצעה.

מר ניר ברטל: רגע, אבל אתה חייב לתת לי גם להגיב. אני אהיה יותר קצר. אם כבר נפתחנו, מה שנקרא, ואנחנו עושים פה תרפיה קבוצתית או אישית. אלעד, אז אני אגיד לך גם משהו, בתור זקן השבט, המנוסה ביותר,

מר אלעד כהן: לא בגיל.

מר ניר ברטל: לא בגיל, בניסיון פה. אלעד, גם איך אתה אומר את הדברים. בועז ודורון, שהם התייחסו הם התייחסו לדברים בשנתיים האחרונות מאוד ענייני. לא אישי וזה, 'נכשלת, הצלחת, מחדלך' וכדומה. אנחנו לא בבית משפט שצריך לשכנע אף שופט. ענייני, מוכן לדבר עם כל אחד ועל כל דבר. התכתבנו אז במיילים שועדת ההנצחה העלתה משהו ואני הגבתי עניינית. לא אמרתי 'הוועדה כשלה', לא אמרתי. דבר ענייני, אני מוכן לדבר איתך שעות. כמה שצריך לגופו של עניין. להתווכח אם תרבותא זה טוב, בגלל חניות, בגלל כסף, בשמחה. ענייני, מוכן לדבר עם כל אחד על כל דבר. כמה שרוצים. בשמחה, בכיף.

מר אלעד כהן: הגם שאני לא מסכים, אני אתקדם הלאה. אני רוצה להקריא, ברשותכם, את הצעת ההחלטה שאני חושב -

מר ניר ברטל: אתה יודע מה? לפני שאתה מקריא אותה, יש לי הצעה.

מר אלעד כהן: תן לי להקריא אותה, בבקשה.

מר ניר ברטל: לא, רגע, נו, ניסיון. אחרי כל הקתרזיס שהיה לנו עכשיו. בואו נחליט

השערת ההחלטה שתתקבל פה תתקבל פה אחד.

מר אלעד כהן: למה? אולי יהיו לך הסתייגויות, אין בעיה. בוא תשמע רק מה ההצעה.

מר ניר ברטל: לא, שאתה מקריא אותה, נדבר עליה ונחליט ביחד.

מר אלעד כהן: אז אני אגיד לך על מה היא מבוססת. א', אין פה שום דבר קדוש. מילה פה, מילה שם, העקרונות הם יותר חשובים מהניסוחים. בגדול, הצעת ההחלטה שאני אציע, ואני כבר אומר, איפה בועז?

מר ניר ברטל: בשירותים.

מר אלעד כהן: היא מקובלת על החבר'ה שלנו, לא יודע מה תהיה העמדה שלכם, אין לי מושג. מדברת על שלושה עקרונות. לפני שנשמע את המלל המדויק. אחד, כמובן לאשר. זה כבר כולנו מבינים שזה מה שהולך. העיקרון השני שחשוב לנו שיופיע בהצעת ההחלטה, שבאמת נאיץ את התהליך של תכנון ובנייה של מבנה קבע, ושבאמת ייקבע תאריך לישיבה רק על זה. שלא יחזור מה שקרה בישיבה ההיא. הגענו לזה בשתיים עשרה בלילה. לא בריא, אנשים לא מרוכזים, מאבדים את זה, גם מבחינת הסבלנות, הטמפו. וכמובן, כדי שהישיבה הזאת תהיה יעילה, תכינו חומרים בצורה רצינית. לבוא ולראות מצגת, זה קצת חסר. כל מה שאתם רוצים להציג, תכתבו את זה. ברגע שאתם כותבים ומעבירים לנו, אנחנו גם ... כל אחד בפני עצמו לחשוב על הדברים, לבוא מגובשים, לגבש עמדה. זה לא אומר בהכרח שנשכחים, אבל לפחות נבוא ונראה את כל החומרים בצורה, מה שנקרא מסודרת. כך אגב, אלו התהליכים שאני מכיר. דיברה על זה אורנה, דיבר על זה דורון. בואו נסתכל קדימה, נעזוב פחות אחורה. וכשאתם מדברים על עלויות, תצרפו אסמכתאות. חייבים להיות כתבי כמויות לכל דבר. אם אני שומע מרועי שהיו כתבי כמויות להצעה של ה-2.5 מיליון שקל ואומר לו למה לא העברת לי, הוא עושה לי ככה, אז זה לא טוב. בסדר? ואין צורך שכמובן נחזור על הדברים.

אז לכן, אם אנחנו רוצים ישיבה יעילה, אני מבקש, שלושה, חמישה ימים לפני להעביר לנו את החומרים. נלמד אתם, נבוא מגובשים.

במקביל, כל מה שאמרת לגבי, נקרא לזה פיתרון זמני, אני יכול להתחבר לחלק מהדברים. חלק מההצעה שלי היא שמאחר ולא ברור כרגע, כי לא קיבלנו עדיין החלטה, לאן פנינו מועדות, קצת קשה לדעת אם יש הצדקה ללכת לפיתרון זמני, כן או לא. כמובן שהכל ישליך על הכל. ולכן כשנקבל החלטה פה אחד, ברוב דעות, אני לא יודע, זו הדמוקרטיה, מה שיהיה יהיה, כמובן מזה נגזור גם את ההכרח שלנו, כן או לא, ללכת לפיתרון זמני. ואלו פחות או יותר העקרונות של הצעת ההחלטה שלי. ניסחתי. אם תרצה, אני אקריא אותה. אם אתה רוצה,

מר ניר ברטל: לפני שתקריא רגע לפרוטוקול, אני אשמח על הכל. בואו, אני אראה לכם מה כבר עשינו לקדם שני מבנים,

מר אלעד כהן: כן, אבל לא כרגע.

מר ניר ברטל: לא, לא.

מר אלעד כהן: נקבע ישיבה מסודרת.

מר ניר ברטל: רגע, שנייה. אני איתך, בשמחה. אני מקבל את הזמנתך או הצעתך להזמין בשמחה. אתה רוצה את זה בישיבת מועצה עם מצלמות, בשמחה. אתה רוצה שנשב בלי מצלמות, מה שאתה רוצה, בשמחה. יש לנו כבר שני דברים שאנחנו עובדים עליהם. אחד, בכניסה לכפר קאסם, ואחד במרכז. מה יותר מתקדם, מה פחות, רואים גם בעיניים. ויש עוד כמה חלופות יותר רחוקות. בשמחה, אני אראה לכם את כל המצגות, התכנונים שעשינו וכל השיקולים הכלכליים, בשמחה. אתה רוצה את זה בישיבת מועצה? נעשה את זה בישיבת מועצה. נביא את המהנדסת, מה שהצגנו, כל התוכניות. רוצים ישיבת מועצה בלי מצלמות, אפשר לעשות גם ישיבת מועצה. אתה יודע

מה? נסגור את זה אחרי זה. לא עכשיו, לא חייבים. בשמחה. מבחינתי אפשר לעשות את זה אפילו מחר. אני אביא לכם כבר את המצגות שכבר הכנו. והתוכניות.

מר אלעד כהן: לא, אל תעביר לי מצגות. תוכנית אצלי זו תוכנית מסודרת.

מר ניר ברטל: בשמחה. אני איתך. באמת כל נושא שיש, בואו נשב, אני אראה לך את כל החומר שיש. בוא תגיד מה אתה חושב. בשמחה. לא כל התורה אצלי. קיבלתי את הצעתך בשתי ידיים. אנחנו נתאם בהמשך השבוע איתך, מתי ומה מציגים ואיזה חומרים. בשמחה. בכיף, מה שנקרא. מה היה הדבר השלישי? שכחתי.

מר אלעד כהן: שוב פעם, אישור ההצעה, השני פיתרון קבע, המשך תהליך, והשלישי כמובן, לאור מה שנחליט לגבי הקבע, נראה אם יש היגיון כלכלי או בכלל ללכת לפיתרון זמני.

מר ניר ברטל: נכון. יש לנו אפשרות בכל רגע להגיד יתוך חצי שנה אנחנו יוצאים מפה. בעצם אנחנו מאשרים את ההסכם הזה, אנחנו מחויבים לחצי שנה לפחות. 200,000 שקל כבר זרקנו לפח. בסדר. יש לנו, אם נגיע להסכמה מהר לאן עוברים, נוכל לחסוך הרבה כסף, בשמחה. צריך לנסח את זה בשביל הצעת החלטה עכשיו? אתה רוצה להקריא?

מר אלעד כהן: אני אקריא רק לאט, כדי שאנשים יוכלו לעקוב.

מר ניר ברטל: תקריא, אחרי זה רק תיתן את הדף, שמי שכותב את הפרוטוקול יהיה לו קל.

מר אלעד כהן: אין בעיה. אז נעשה את זה בקצב איטי,

תקריא ואחרי זה -

מר ניר ברטל:

מר אלעד כהן: (1) מליאת המועצה מאשרת לראש המועצה להאריך את תקופת השכירות של המבנה בו נמצאת כיום המועצה, בהתאם לטיוטת התוספת להסכם השכירות שהושגה למועצה. (2) כחלק בלתי נפרד מהחלטה זו, המועצה תאיץ את התהליך של תכנון ובנייה של מבני הקבע של המועצה. (3) לצורך כך, תיקבע ישיבת מועצה בעוד 30 ימים שתדון רק בנושא מבנה הקבע של המועצה. בישיבה זו יוצגו לחברי המועצה בצורה מסודרת כל החלופות האפשריות, ולצורך כך יוצגו לחברי המועצה סקיצות עם תכנון ראשוני, אסמכתאות בנוגע לעלויות צפויות, לוחות זמנים וכו'. בכדי לייעל את הדיון, העתק מהחומרים בכתב יועברו לחברי המועצה במייל, עד חמישה ימים לפני ישיבת מועצה. (4) לאחר דיון בנושא מבנה הקבע, מליאת המועצה תקבל החלטה האם יש הצדקה ללכת לפיתרון זמני, עד לשלמת מבנה הקבע של המועצה.

מר ניר ברטל: מעולה. שני חידודים קטנים. קודם כל, בסעיף 1, המליאה לא מאשרת לראש המועצה, זה לא בשבילי. המליאה מאשרת את הנוסח תוספת הסכם השכירות. זו לא בקשה אישית שלי לעצמי, זו בקשה בשביל המועצה.

מר אלעד כהן: אז איך אתה רוצה שזה יופיע? כי הרי הוא יעתיק את זה. 'מליאת המועצה מאשרת' מה?

מר ניר ברטל: את התוספת להסכם השכירות, כפי שהוצג בסדר היום. הלאה. לגבי כל התנאים, כל ההצעה שלך בסעיף השני, בשמחה. בוא נדבר רגע לפני ונראה איך נעשה את זה נכון. אני אראה לך מה יש. כי מה שאתה מבקש דורש עבודה ולפעמים אין לי יכולת לעשות. אין לי בעיה להעביר את הסעיף הזה ככה, as is. נדבר אחרי זה, נקבע איפה, מתי, איזה חומרים, בשמחה. זה רבה כסף ונושאים חשובים. אבל אם אתה מוכן שלמרות מה שיהיה כתוב, אחרי זה נחליט משהו אחר,

מה זה משהו אחר?

גב' אורנה רייטר:

מר אלעד כהן: אני אגיד לך מה הרציונאל. הארכנו, קיבלנו אקמול, אקמול. אבל כרגע צריך להמשיך את התהליך הזה. ואם אנחנו לא נקבע פה לוחות זמנים מסודרים, אז אתה יודע מה יקרה.

מר ניר ברטל: מבחינתי אפשר שבוע הבא לקיים את הישיבה הזאת שאתה מבקש.

מר אלעד כהן: לא, אני דווקא רוצה שתעשו עבודה קצת יותר יסודית. 30 ימים, תעבירו.

מר ניר ברטל: יפה. אז לכן אני חוזר ואומר. יש פה דברים שאתה מבקש שנעשה עבודה לפני כן. בוא רק תבין את המשמעות מה זה לעשות אותה. ואתה יודע מה, בוא נעשה ישיבה מקדימה לפני הישיבה. אני אראה לך מה יש. תגיד מה חסר לך, איזה דברים היית עוד רוצה שנעשה, לקראת הישיבה עצמה. כי אתה אומר בוא תציג לוחות זמנים. אני לא יודע להציג לוחות זמנים על דברים -

מר אלעד כהן: בסדר. תבוא המהנדסת, תגיד אוקיי, בפרט הזה קצת חסר. לא נבוא ונגיד 'גברתי', כדי להתקדם.

מר אודי וילד: אני אגיד לך משהו. אני חושב ... כמוכן שאני בעד. אין לי שום דבר נגד. אני רק חושב שאם אנחנו היום נפעיל את המועצה, או את מחלקת הנדסה, ללכת לבדוק שלוש, ארבע, חמש חלופות, ועל כל חלופה אנחנו רוצים לראות עכשיו הצגה מלאה, מהתחלה ועד הסוף, שרטוטים, תוכניות, עלויות, הצעות מחיר והכל -

מר אלעד כהן:

אז איך אתה רוצה לבחון את הדברים, אודי?

מר ניר ברטל:

רגע, שנייה, אלעד.

מר אודי וילד:

אני לא חייב להגיע ל-bit and bites בשביל לקבל החלטה. אני יכול

לקבל,

גב' אורנה רייטר:

אפשר בשלב ראשון לעשות בהיי-לבל. בשלב שני, בוא נגיד מתוך חמש

הצעות להקטין לשתיים.

(מדברים ביחד)

מר אלעד כהן:

לא שתי הצעות. אני מעדיף שאפילו אתה תרד פחות בכל הצעה, אבל

אני רוצה תמונה שלמה.

מר אודי וילד:

אבל המשמעות זה להשבית את מחלקת ההנדסה,

גב' אורנה רייטר:

כן, אתם מדברים על אותו דבר. בוא נאמר תוכנית חומש. ...

מר אלעד כהן:

אחרי שיעלו שתי הצעות לשלב הבא,

גב' אורנה רייטר:

כן, ממוקדים למבנה קבע. נסתכל מה הולך להיות פה גם בחמש

שנים. לא את ה-BOT.

מר ניר ברטל:

נציג את מה שיש. אחרי זה תגידו רוצים להתעמק בזה, רוצים

להתעמק בזה. או רוצים עוד חלופה, נעשה. אבל אתה אומר 'יציגו לי א', ב', ג', ד'. עכשיו צריך לעשות

דברים שיכול להיות שמיותרים'. מקובל? מקובל. מי בעד? פה אחד. תודה. הישיבה ננעלה.

החלטה: הוחלט פה אחד כלהלן:

- 1) מליאת המועצה מאשרת פה אחד להאריך את תקופת השכירות של המבנה בו נמצאת כיום המועצה, בהתאם לטיוטת התוספת להסכם השכירות שהושגה למועצה.
- 2) כחלק בלתי נפרד מהחלטה זו, המועצה תאיץ את התהליך של תכנון ובנייה של מבני הקבע של המועצה.
- 3) לצורך כך, תיקבע ישיבת מועצה בעוד 30 ימים שתדון רק בנושא מבנה הקבע של המועצה. בישיבה זו יוצגו לחברי המועצה בצורה מסודרת כל החלופות האפשריות. העתק מהחומרים בכתב יועברו לחברי המועצה במייל, עד חמישה ימים לפני ישיבת מועצה.
- 4) לאחר דיון בנושא מבנה הקבע, מליאת המועצה תקבל החלטה האם יש הצדקה ללכת לפיתרון זמני, עד לשלמת מבנה הקבע של המועצה.

רועי מוסט
מנכ"ל המועצה

ניר בטל
ראש המועצה